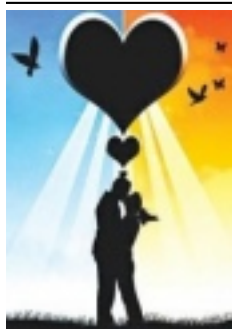

Cân Đo Tình Yêu

Contents

Cân Đo Tình Yêu	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	2
3. Chương 3	3
4. Chương 4: Kem Ly Dẫn Đến Án Oan	5
5. Chương 5: Biết	6
6. Chương 6: Quên	7
7. Chương 7: Cầu Hôn	9
8. Chương 8: Sổ Hộ Khẩu	11
9. Chương 9: Ngược Tiểu Tam	13
10. Chương 10: Canh	15
11. Chương 11: Gặp Người Lớn	17
12. Chương 12: Hồi Tưởng	19
13. Chương 13: Lời Hứa Hẹn	20
14. Chương 14: Hạnh Phúc Ngọt Ngào	22

Cân Đo Tình Yêu

Giới thiệu

Bạn đang đọc truyện Cân đo tình yêu của tác giả Cửu Cửu Kỳ Tất trên website đọc truyện online. K

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/can-do-tinh-yeu>

1. Chương 1

Khụ, chương này có lẽ 15+

Đám người ăn mặc lòe loẹt điên cuồng nhảy múa trong âm nhạc, ánh đèn rực rỡ kèm theo mùi rượu thoang

thoảng khiến đầu người ta choáng váng, trước quầy bar có một cô gái xinh đẹp uống hết ly này đến ly khác chất lỏng màu vàng, nước mắt theo khóe mắt chậm rãi chảy xuống, có lẽ chỉ có đêm tối mới che dấu được tiếng khóc trong lòng, hôm nay đã là mấy năm rồi, người ấy đã đi được mấy năm rồi, có lẽ đã lâu đến cô cũng quên mất, có lẽ cô cũng đã sớm từ bỏ tình yêu dành cho người ấy mất rồi.....

Phanh.....

Cửa chính của quán bar ầm ầm ngã xuống, xuyên qua màn nước mắt lơ mơ Mộc Hủy nhìn Trần Dục Trạch đứng ở phía sau người mặc quần áo đen, thản nhiên cười, gắng sức nén nước mắt trong mắt cùng men say nhàn nhạt xuống, anh cuối cùng vẫn tìm tới được, môi đỏ khẽ mở, thì thào nói.....

Trần Dục Trạch phía sau bức tường người đang nhìn người nào đó trước quầy bar, váy màu đen bó sát dáng người xinh đẹp của cô, môi đỏ lúc mở lúc khép, khiến cho người đàn ông đang sốt ruột cùng tức giận kia dường như cũng theo vài tiếng nói thì thào này mà biến mất hết, không đếm xỉa đến đám người đang sợ ngậy người quanh mình, anh bước đến bên cạnh cô gái, cúi đầu phục do Versace hoàn toàn che tác thủ công của mình khoác lên người cô gái, có lẽ vì trên người cô gái có mùi rượu thoang thoảng, cũng có lẽ vì quần áo lộ liễu, lông mày rậm thanh tú của Trần Dục Trạch nhú chặt lại với nhau, cô là của anh, ai cũng không thể tranh giành, bây giờ là của anh, sau này cũng là của anh, mãi mãi mãi mãi.....

Trần Dục Trạch một mạch ôm cô gái về nhà, cho người giúp việc lui xuống, đem cô ném lên trên giường lớn màu hồng phấn, đây là phòng của cô, cũng là của Trần Dục Trạch, sau khi Mộc Hủy được Trần Dục Trạch ‘nhặt’ về nhà họ Trần, làm chủ nhân nhà họ Trần, lần đầu tiên nhìn thấy phòng của Trần Dục Trạch thì chỉ là màu đen và tím, tuy rằng gam màu bình thường như vậy cũng vẫn được xem là trắng lẹ, nhưng, như thế lại làm cho Mộc Hủy không vui, Mộc Hủy là một cô gái đáng yêu, song cũng rất cực đoan, tựa như, cô thích màu hồng phấn, cô sẽ vô lý tự động biến phòng của Trần Dục Trạch thành toàn bộ màu hồng phấn cùng ren, khiến cho Trần Dục Trạch sau ba ngày đi công tác về đến nhà trông thấy phòng mình, liền tức giận, nhưng vẫn chiều theo ý cô, có điều, từ nhỏ đến lớn, Mộc Hủy lại chưa bao giờ mặc quần áo màu hồng phấn, cô thích chín chắn một chút, giống như váy đen bó sát người hôm nay vậy, đem cái đẹp của mình phát huy triệt để.

Có lẽ là ngày đặc biệt như đêm nay, làm cho Trần Dục Trạch ngày thường rất bình thường cũng trở nên không bình thường, thật ra, chính anh cũng biết, anh là ghen ghét, ghen ghét trắng trợn, anh ghen ghét kẻ kia, rõ ràng đã đi 5 năm rồi, rõ ràng 5 năm nay anh dùng tim dùng phổi để chờ đợi cô gái không tim không phổi trên giường này, chỉ là, anh thật sự dường như vẫn chưa đi vào trái tim cô gái này được, không phải sao, không, anh không muốn như vậy, bất luận thế nào, cô cũng phải là của anh, bất luận bao nhiêu năm, anh cũng bằng lòng chờ đợi, chỉ cần có một cơ hội, chỉ cần trong trái tim Mộc Hủy có một vết nứt, thì, anh liền có thể đem tình yêu của mình đổ vào!

Nhìn cô gái dưới thân, lửa giận của Trần Dục Trạch dần dần chuyển thành lửa dục vọng, kim lòng không được hôn lấy đôi môi căng mọng của Mộc Hủy, từ nông đến sâu, mút vào đầu lưỡi đáng yêu kia, nghe từng đợt tiếng rên rỉ của Mộc Hủy, đây đối với Trần Dục Trạch mà nói là loại âm nhạc dễ nghe nhất, tựa như âm thanh của tự nhiên vậy.

“Ừm, Dục Trạch, không muốn.....” Mộc Hủy thì thào, rên rỉ trong vô thức lại khiến Trần Dục Trạch đứt luôn một tia lý trí cuối cùng trong đầu, xé mở váy màu đen bó sát người cùng nội y khêu gợi, sờ sờ xem đúng đạo đã ẩm ướt hay chưa, rồi cúi bỏ vương bận của mình, đem hai người gắn thành một thể.

Biệt thự nhà họ Trần, đêm nay, một đêm cảnh xuân.

2. Chương 2

“Tổng tài... Tổng tài...” Tiếng kêu dè dặt của trợ lý Vương đã gọi người họ Trần nào đó trở về hiện thực, người sáng suốt đều nhìn ra được tâm trạng của ông chủ hôm nay không tốt, mặt mũi đều là màu đen, nào có ai dám quấy rầy, cái khác không cần nói, bằng vào ông chủ của công ty YH time này, một ông trời con chỉ cần hơi cử động một chút thôi thì các ngành sản xuất, kinh tế của thành phố C toàn bộ đều biến động cả, ài, nhưng mà không còn cách nào, ai bảo anh là trợ lý của ông chủ làm gì, số lượng vật liệu trên tay anh nhất định phải có chữ ký của ông chủ mới mua được, chỉ cần chữ này vừa ký xuống, những vật liệu kia

chẳng những liên khó có thể mua ở thành phố C, mà còn chắc chắn làm cho kinh tế của thành phố C được nâng lên một bậc thang mới.

“Khụ khụ” Trần Dục Trạch chợt bừng tỉnh xấu hổ giả vờ ho hai tiếng, đều tại tiểu yêu tinh kia, làm anh mất hồn mất vía nghĩ đến những chuyện trước đây cùng cô, ký một chữ lên văn kiện, bảo trợ lý Vương đi ra, bản thân lại rơi vào trong suy nghĩ.....

Vẫn còn nhớ năm đó lần đầu tiên gặp Mộc Hủy là tại yến hội của nhà họ Mộc, khi đó cô mặc một bộ váy màu trắng, hết như người phục vụ vậy, thân thể nho nhỏ đỡ lấy cái khay có ly rượu bên trên rất thăng bằng, qua lại như con thoi trong đám người, đưa rượu đủ loại màu sắc cho bọn họ, có lẽ là do những người xung quanh vội vã đi nịnh bợ, cũng có lẽ là do có vài người phụ nữ ghen ghét, tóm lại, trùng hợp chính là, Mộc Hủy ngã vào người Trần Dục Trạch, có lẽ một màn này cả đời Trần Dục Trạch cũng sẽ không bao giờ quên, khi đó, có lẽ bởi vì phản ứng theo bản năng, Trần Dục Trạch một tay ôm eo thon của cô gái ấy, một tay nâng cái ót Mộc Hủy lên, áp cô vào lồng ngực của mình, dùng một loại tư thế bảo vệ, thu Mộc Hủy vào phía dưới cánh chim của mình, một lúc sau, Mộc Hủy chậm rãi ngẩng đầu lên, đôi mắt đen cùng đôi mắt sáng của Trần Dục Trạch chạm phải nhau, lúng túng tràn đầy đôi mắt Mộc Hủy, nhấp nháy nhấp nháy, một tiếng xin lỗi, mềm mại, êm dịu, giống như con mèo nhỏ kêu trong lòng Trần Dục Trạch, mà rượu đủ mọi màu sắc kia cứ như thế ngấm dần ở giữa bọn họ, thân thể mềm mại cứ như thế mà bước vào trái tim Trần Dục Trạch, khi đó Trần Dục Trạch đã biết mình hết rồi, mình cứ như vậy mà thua bởi cô gái nhỏ này mất rồi.

Trần Dục Trạch một khi đã ra quyết định sẽ không bao giờ trở về vạch xuất phát, anh như một con báo đen mai phục bên cạnh Mộc Hủy, lúc nào cũng chú ý tới mọi việc của Mộc thị, trong lúc chưa kịp ý thức được thì đã nắm giữ xí nghiệp Mộc thị trong tay rồi, anh phái người theo dõi tất cả những người trong nhà họ Mộc, nên biết rõ thời gian biểu cũng như tình huống tài chính của bọn họ, đương nhiên cũng biết thì ra Mộc Hủy không phải cô chủ nhà họ Mộc, thì ra Mộc Hủy ở nhà họ Mộc chịu đựng đủ loại ức hiếp, thì ra giữa Mộc Hủy và người anh Mộc Cẩn không cùng huyết thống duy nhất chiều chuộng cô trong nhà họ Mộc kia ngấm nẩy sinh tình cảm.

Vì vậy Trần Dục Trạch phát điên, một khi xuất kích, liền làm cho con mồi không còn đường thoát, trong vòng một đêm chuyện giữa Mộc Hủy và Mộc Cẩn trở nên xôn xao, cùng lúc đó Trần Dục Trạch bán hết số cổ phiếu của xí nghiệp Mộc thị trong tay mình, khiến cho cổ phiếu của xí nghiệp Mộc thị rớt giá trầm trọng, cứ như vậy, vợ chồng Mộc thị then quá hoá giận đưa con trai mình ra nước ngoài, nhằm tự bảo vệ mình, đã đuổi Mộc Hủy ra khỏi nhà, mặc cho cô tự sinh tự diệt, ngày tiếp theo, Trần Dục Trạch tìm được Mộc Hủy đã sức cùng lực kiệt tại một ngôi nhà trong con hẻm nhỏ, nói với cô tất cả chân tướng cùng với tấm lòng của mình, anh chính là muốn để Mộc Hủy biết rõ, mọi thứ của cô đều là của anh, nhà họ Mộc không thể cho cô thứ gì, Mộc Cẩn bỏ đi đã chứng minh cho tất cả, mà Mộc Hủy sau khi khóc lớn một hồi cũng đồng ý đi theo Trần Dục Trạch về nhà, còn cùng Trần Dục Trạch lên giường, có lẽ, đây cũng là biện pháp tốt nhất để Mộc Hủy cắt đứt mọi suy nghĩ trong đầu, đương nhiên, điều làm cho Trần Dục Trạch kinh ngạc mừng rỡ chính là, Mộc Hủy bé nhỏ của anh đã cho anh lần đầu tiên của cô.

Sau khi trời sáng, Trần Dục Trạch ôm Mộc Hủy mới tỉnh ngủ, vuốt ve một vài dấu vết mập mờ, khẽ liếm lỗ tai Mộc Hủy, gọi điện, nói với trợ lý Vương nhân cơ hội đem một số cổ phần công ty YH Time của mình rót vào xí nghiệp Mộc thị, khiến xí nghiệp Mộc thị hoàn toàn trở thành công ty con của mình, cũng đem số cổ phần của Mộc thị này chuyển giao cho Mộc Hủy, nói cách khác, hoạt động của xí nghiệp Mộc thị, người ra quyết định là Trần Dục Trạch, còn lợi nhuận thu được đều chuyển cho bạn nhỏ Mộc Hủy ở phía sau.

3. Chương 3

Mộc Hủy nằm trên giường có cảm giác như mình đã rã rời, tay chân cũng không còn là của mình nữa, Trần Dục Trạch kia quả thực chính là tình trùng đầy người, ngày hôm qua muốn cô cả đêm còn chưa đủ, thế mà sáng sớm hôm nay trước khi đi làm còn muốn cô lần nữa, làm toàn thân cô mỗi nhử, Mộc Hủy vuốt ve những dấu vết mờ ám trên người, thở dài một hơi, lần này đại khái lại phải vài ngày mới khỏe được, ài, vì cuộc sống an nhàn mấy ngày nữa của mình, hẳn nên dỗ dành người đàn ông kia thôi..... nghĩ rồi liền lấy điện thoại ra, gửi tin nhắn cho Trần Dục Trạch.

Thời gian: 15:00

Địa điểm: Siêu thị lớn nhất thành phố C

Sự kiện:

Một chiếc Ferrari màu đen đứng tại bãi đỗ xe của siêu thị, từ trên xe bước xuống một đôi tuấn nam mỹ nữ, người đàn ông mặc một bộ âu phục màu bạc vừa thoải mái vừa chỉnh tề, người phụ nữ mặc một chiếc váy đỏ thắm, trùm một chiếc áo len dài màu đen, đi giày boot đen, hai người này vừa đi vào siêu thị liền khiến cho siêu thị vốn không đông người cho lắm chỉ hơn mười phút ngắn ngủn số người đã tăng vọt, mà hai người kia, một người chính là Trần Dục Trạch vì một cô gái mà trốn việc cùng cô gái Mộc Hủy đã khiến Trần Dục Trạch trốn việc.

“Em yêu, hôm nay chúng ta ăn gì đây, hửm?” Trần Dục Trạch vây Mộc Hủy ở giữa mình và xe mua hàng, hơi cúi người, khẽ hỏi bên tai cô, hơi thở mờ ám phớt qua kia làm ặt Mộc Hủy lập tức đỏ lên, thật là, Mộc Hủy thầm mắng mình, sao lại không có tiền đồ gì như vậy chứ.

“Dục Trạch, hôm nay anh muốn ăn món gì, hửm?” Mộc Hủy hé đôi môi đỏ mọng ra, liền có một sự quyến rũ nói không nên lời, cũng như vậy, bởi vì đôi môi đỏ mọng mê người, bởi vì mùi thơm cơ thể của cô gái này, đầu Trần Dục Trạch ‘oanh’ một tiếng, tất cả máu giống như đều tụ xuống phía dưới, thừa cơ lúc Trần Dục Trạch hít thở từng ngụm từng ngụm cố gắng bình ổn dục vọng của mình, Mộc Hủy giống như một con khỉ trộm đào, sau đó dùng tư thế trộm linh chi nhanh như chớp thoát khỏi lòng Trần Dục Trạch, dùng một thái độ chuyện không liên quan đến mình mà hất mặt, đầy sức sống chạy đến dãy thịt theo, để lại Trần Dục Trạch ở phía sau cười khổ không thôi.

Thật ra, bạn đừng thấy Mộc Hủy ngày thường cầu thả mà hiểu lầm, mỗi cô gái đều là một công chúa, công chúa bạch tuyết, cô bé lọ lem gì đó sau khi kết hôn với hoàng tử, đều sẽ trải qua cuộc sống hạnh phúc, chỉ là, vào trước khi gặp được hoàng tử, các cô ấy đều phải chịu áp bức bội lần, cái gì mười ngón tay không dính nước mùa xuân, đều là phù phiếm, vì thế, hôm nay, Mộc Hủy muốn đích thân mua thức ăn, tự mình làm những món ngon để dỗ dành Trần tổng tài của chúng ta, nhưng mà, phụ nữ chính là phụ nữ, họ có sở thích mua sắm bẩm sinh, họ cũng cuồng mua sắm bẩm sinh, chẳng hạn như xe mua hàng của Trần tổng tài chúng ta bây giờ, bên trong đủ các loại như thịt bò, bong bóng cá, thịt heo nạc, thịt thăn, thịt thỏ, sườn heo rán, đùi gà, mà lúc này bạn nhỏ Mộc Hủy còn đang hăng hái dạt dào chọn lựa những con cá bơi qua bơi lại trong nước, cùng chuẩn bị mua tôm và cua, kỳ thực, nguyên nhân rất đơn giản, cũng là vì hôm nay bọn họ đứng lúc gặp được hoạt động ưu đãi về hải sản, Trần Dục Trạch bình tĩnh liếc xe mua hàng một cái, nghĩ thầm có cần mua thêm một cái tủ lạnh dung lượng lớn hơn về nhà hay không?

Cuối cùng, hai người mua một xe thịt cá, một xe rau, một xe tạp hoá đi về quầy thu ngân, lúc này xe mua hàng đã biến thành Trần Dục Trạch đẩy hai chiếc, Mộc Hủy đẩy một chiếc, Trần Dục Trạch nhìn hết hai bên trái phải, cảm thấy vẫn còn thiếu gì đó, đến khi tầm mắt liếc đến một cái hộp nhỏ xong, liền bình tĩnh đại ngộ, thì ra suýt chút nữa đã quên mua thứ quan trọng nhất rồi, vì vậy, nhẹ nhàng thoải mái cầm một hộp ‘dù che mưa’ nhỏ màu hồng phấn vị dâu, lơ đãng bỏ vào trong xe tạp hoá của Mộc Hủy, mặt Mộc Hủy lập tức đỏ ửng, nhanh chóng cầm lấy cái hộp nhỏ bỏ vào trong xe rau của Trần Dục Trạch, lấy một bịch nấm che nó lại, lúc này, Mộc Hủy mới đột nhiên phát hiện ra rằng mình đã mua nhiều rau đến vậy.

Trần Dục Trạch dường như đã nhìn thấu lòng cô, giao xe mua hàng cho nhân viên thu ngân, hơi ôm Mộc Hủy, nhẹ giọng nói: “Không sao đâu, nếu ăn không hết bị hỏng thì cứ vứt đi thôi. Còn nữa, nắm phối với cái kia, thật sự là tuyệt phối nha.”

Trên đời này có một loại thái độ gọi là đại gia. Trần Dục Trạch lúc này, cũng giống như đại gia vậy, nhưng mà đại gia này lại làm trong nơm nớp lo sợ, sau khi Mộc Hủy về đến nhà liền giúp anh cởi giày, sau đó “kéo” anh ngồi xuống sofa, dâng trà xanh, cởi giày của mình, rồi bành bạch bỏ đi, giúp vú Trần bỏ thức ăn vào tủ lạnh, trong lúc đó, Trần Dục Trạch muốn đến giúp một tay, nhưng lại bị đôi mắt của Mộc Hủy bé nhỏ nhìn chằm chằm, thật sự là có loại quyết tâm ‘anh dám không để em biểu hiện, em liền dám để anh ba ngày không gặp được em’, cho nên, Trần Dục Trạch lúc này không nhìn đến tiết mục hài của Tống Nghệ trong tivi, mà ngoái đầu, hai con mắt cố gắng nghiêng nghiêng để nhìn, tuy rằng rất vất vả, nhưng nhìn được bóng dáng cô gái nhỏ đang bận rộn ở phòng bếp kia, trong lòng một mặt thì bay lên vô số bong bóng, một mặt lại tính toán, quả thực là nên mua một cái tủ lạnh dung lượng lớn hơn rồi, ừm, cho bằng mua luôn

ba cái đi, một cái để thịt cá, một cái để rau, còn một cái để đồ ăn vặt. [NV: anh này dư tiền quá cơ
]

4. Chương 4: Kem Ly Dẫn Đến Án Oan

Mỗi người đều sẽ có bạn bè, bản thân Trần Dục Trạch cũng không ngoại lệ, là một thương nhân, bạn bè của Trần Dục Trạch vốn cũng rất nhiều, chỉ là, những người kia đều là vì lợi ích thương mại, người anh em thật sự ở trong lòng anh chỉ có một, đó chính là phó tổng tài của YH Time hiện nay Đỗ Tần – Đỗ tiên sinh, ở trong mắt Đỗ Tần, Trần Dục Trạch là một người không gì là không làm được, cậu ta luôn luôn biết người biết ta, trăm trận trăm thắng, lúc nào cũng dùng tốc độ nhanh nhất để thăm dò về kẻ địch của mình, sau đó sẽ dùng cách thức tàn nhẫn nhất để tấn công kẻ địch đó, dù sao, đều là người lăn lộn trên thương trường đương nhiên biết rõ đạo lý gọi là ‘lửa đồng thiêu không rụi, gió xuân thổi lại bùng’, cho nên, đối với những chuyện đó, Trần Dục Trạch luôn luôn vô cùng tàn nhẫn, đương nhiên, ... nhiệm vụ gian khổ này chỉ luôn rơi lên người Đỗ Tần, Đỗ Tần hiểu được, đây cũng là biểu hiện Trần Dục Trạch tin tưởng mình, cho nên, đối với việc đó, Đỗ Tần tự đáy lòng đều cảm tạ cũng như trung thành với Trần Dục Trạch.

Còn về Mộc Hủy, Đỗ Tần chỉ có thể dùng câu ‘vỏ quýt dày có móng tay nhọn’ để biểu thị, đối với Mộc Hủy, cũng chỉ có thể dùng từ ‘sâu gạo’ để hình dung mới thích hợp nhất, vì cô ấy, Trần đại thần cao cao tại thượng cai thuốc lá, cũng học được cái gọi là rửa tay nấu canh, nhớ lại lần đầu tiên gặp Mộc Hủy là ở trong văn phòng, có điều, lần đó gặp được không phải Mộc Hủy thật sự, mà là ảnh chụp của Mộc Hủy được phóng to dán lên cả một mặt tường, chỉ thấy Trần đại thần tóc tai hỗn loạn, caravat cũng bị kéo tới lỏng lẻo, hai chân chồng lên nhau, đặt lên bàn làm việc, một tay cầm ly rượu, một tay sờ môi qua lại, thật sự là yêu nghiệt, yêu nghiệt. Mà cô gái trên bức ảnh thì mặc một bộ quần áo màu vàng nhạt, dáng vẻ tươi cười chân thành mà xinh đẹp, khiến cho cả người toát lên vẻ hoạt bát, vô cùng có sức sống, bỗng chốc cũng hấp dẫn ánh mắt Đỗ Tần, chỉ là tán thưởng, không có ý gì khác, nhưng mà, vì nguyên nhân đó, Đỗ Tần đã bị Trần Dục Trạch vừa phục hồi tinh thần phát hiện ra, rồi phạt lấy mất thời gian nghỉ ngơi một tháng của anh, làm cho Đỗ Tần vốn nên được nghỉ ngơi lại phải ngồi ở văn phòng làm việc, ngày ngày nghĩ tới thật sự là thấy tên kia xấu bụng, xấu bụng quá! Không có nhân tính, không có nhân tính quá đi.....

Lần thứ hai Đỗ Tần gặp Mộc Hủy là ở trong công ty, lúc ấy cảm giác của anh đối với Mộc Hủy chính là một cô gái chưa trưởng thành không tìm không phổi, mà ý nghĩ đó của Đỗ Tần cũng được chứng thực, hôm đó, Mộc Hủy mặc váy màu đỏ tràn đầy sức sống kéo tay Trần Dục Trạch vào công ty, bắt đặc dĩ, rất bắt đặc dĩ, Đỗ Tần vì muốn khiến Trần Dục Trạch đã muộn họp hội đồng mau vào phòng họp, phải vừa năn nỉ vừa hò hét, Trần Dục Trạch lại vẫn không nhanh không chậm kéo Mộc Hủy đi vào thang máy, đi đến cửa phòng hội nghị, chỉ để lại một câu mệnh lệnh phải chăm sóc cô ấy cho tốt rồi đi vào phòng họp, ‘phanh’ một tiếng đóng cửa lại, suýt chút nữa đã va phải cái mũi của Đỗ Tần, để lại ngoài cửa một Mộc Hủy khuôn mặt vui vẻ cùng bạn học Đỗ Tần khóc không ra nước mắt.

“Chú ơi, chú không sao chứ.” Mộc Hủy mang vẻ mặt quan tâm hỏi Đỗ Tần.

Chú, tôi có già như vậy sao “Mộc Hủy, cô gọi tôi.....”

“Chú à, Trần Dục Trạch bảo chú chăm sóc cháu cho tốt.” Mộc Hủy vờ như đang suy nghĩ mà sờ cằm mình “Ừm, cháu muốn ăn kem ly Haagen Dazs, mua giúp cháu loại đó là được, cảm ơn chú ạ.” Nói xong, Mộc Hủy tràn đầy sức sống đi về phía văn phòng Trần Dục Trạch.

Lúc này Đỗ Tần liền thắc mắc, làm sao cô ấy lại biết được văn phòng tổng tài ở đâu, chỉ là Đỗ Tần không biết, vào lúc anh cả ngày lẫn đêm tăng ca trong phòng làm việc, thì trong phòng nghỉ của văn phòng tổng tài ở lầu hai, người nào đó đã cả ngày lẫn đêm ‘yêu’ Mộc Hủy.

Đến khi Trần Dục Trạch trở lại văn phòng, anh liền chấn động, những túi kem ly vung vãi khắp nơi trong văn phòng, âu phục của Đỗ Tần cũng bị kem ly làm thành như một bức tranh, chỗ nào cũng bị dính kem, có một cách diễn đạt gọi là không uy mà nộ, mà lúc này dùng cho Trần Dục Trạch là lại thích hợp cực kỳ,

nếu cho Đỗ Tần nói cảm nhận của mình ngay lúc đó thì chính là anh đã không dám cử động, rất sợ chỉ cần vừa cử động liền bị ánh mắt của Trần Dục Trạch nhìn cho thủng thành cái sàng.

Lúc này Trần Dục Trạch cũng không muốn đi vào văn phòng nữa, tựa vào cửa văn phòng hỏi: “Hai người ai có thể nói chuyện này là thế nào vậy?”

Đỗ Tần vừa định mở miệng đã nhìn thấy một vật thể màu đỏ không rõ “vù” một cái nhào vào lòng Trần đại thần, cao giọng khóc lớn “Dục Trạch, chú ấy bắt nạt em, em nói em không ăn kem ly mà chú ấy cứ bắt em phải ăn, hu hu.....”

Trong nháy mắt, Đỗ Tần hóa đá, lưng lay trong gió

Bất quá, Trần đại thần của chúng ta vẫn là rất sáng suốt, dưới ánh mắt của Trần Dục Trạch, Đỗ Tần run lấy bầy chuồn ra khỏi văn phòng, khi đang định hảo tâm đóng cửa văn phòng lại nghe thấy Trần Dục Trạch không nhanh không chậm nói: “Đỗ Tần, lát nữa tan sở, chờ tôi đi rồi, cậu nhớ thu dọn sạch sẽ phòng làm việc của tôi đấy.” Vì vậy, hôm nay mũi của Đỗ Tần cuối cùng vẫn là cùng cửa tiếp xúc thân mật, khiến cho trong ba ngày liên tiếp mũi của Đỗ phó tổng vẫn ở trong tình trạng sưng đỏ.

Mà Mộc Hủy vào không lâu sau khi Đỗ Tần đi rồi, đã bị Trần Dục Trạch đưa lên phòng nghỉ ở lầu hai xem như kem ly mà ăn sạch sẽ.

Ở trên giường, khi Trần Dục Trạch hỏi Mộc Hủy vì sao lại thành như vậy, Mộc Hủy trả lời: “Vì em buồn chán quá.”

5. Chương 5: Biết

Hôm nay, đã là 9 giờ sáng, nhưng hai người trên giường vẫn dính vào nhau, dấu vết mờ ám che kín khắp toàn thân bọn họ. Mọi thứ trông đều có vẻ hài hòa như vậy, chỉ là, lúc này điện thoại Mộc Hủy lại không hài hòa vang lên, Mộc Hủy đẩy đẩy Trần Dục Trạch muốn anh đứng dậy lấy điện thoại giúp cô, chú cún luôn luôn trung thành Trần Dục Trạch đương nhiên cũng vội vàng hấp tấp chạy đi lấy điện thoại, chỉ là, khi thấy đến tên hiển thị trong điện thoại, Trần Dục Trạch liền nổi giận, mặt trầm xuống, quảng di động của Mộc Hủy, nhìn Mộc Hủy trên giường một cái, thở dài, đẩy mạnh cửa đi ra.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua, mà lúc này bạn nhỏ Mộc Hủy rốt cục cũng tỉnh ngủ, sờ sờ chỗ bên cạnh đã trở nên lạnh lẽo, lại nhân tiện nhìn di động của mình xem mấy giờ rồi, sờ đông, sờ tây, cuối cùng cũng tìm được bên cạnh chân giường trên mặt đất, nhưng mà, lúc Mộc Hủy mở điện thoại lên, sắc mặt trong nháy mắt cũng biến thành trắng, đầu óc cũng trống rỗng, bởi vì trên màn hình đang mở ra một tin nhắn đã đọc, mà người gửi đến là Mộc Cẩn, nội dung tin nhắn là: “Hủy Hủy, anh trở về rồi, anh đã trở nên mạnh hơn, anh về đón em đi.”

Mộc Hủy thật cẩn thận mở cửa phòng đọc sách ra thò đầu vào nhìn người đàn ông đang ngồi sau bàn làm việc, khói thuốc nồng nặc khiến Mộc Hủy vô cùng không thoải mái, đồng thời, trong lòng Mộc Hủy cũng hiểu rất rõ, người đàn ông kia lúc này cũng là vô cùng khó chịu, không, phải nói là vô cùng tức giận, bởi vì cô không thích khói thuốc, cho nên sau khi người đàn ông kia ở cùng cô, bình thường đều không hút thuốc lá.

Hít sâu mấy hơi, khẽ bước từng bước một đi vài, cúi đầu, giống như một đứa bé làm sai mà đi tới bên cạnh Trần Dục Trạch, có lẽ vì bên trong tình cảm này Trần Dục Trạch luôn có thể mạnh, cũng có lẽ trong tình cảm này luôn có quá nhiều không chắc chắn, cho nên, giờ này khắc này, khi Trần Dục Trạch trông thấy Mộc Hủy như vậy xuất hiện ở trước mắt mình, lửa giận trong lòng không tự kìm hãm được mà bùng lên, anh khoát tay, làm cái gạt tàn thuốc trên bàn rơi xuống đất, tàn thuốc và đầu mẫu thuốc lá trong đó cứ như vậy mà vẩy lên dép lê Doraemon của Mộc Hủy, Mộc Hủy trong nháy mắt liền nổi giận, cái gì chứ, chuyện này căn bản vốn không liên quan đến cô, vì sao lại trút giận lên dép Doraemon của cô: “Trần Dục Trạch, anh điên rồi à”, Mộc Hủy ngẩng đầu, gằn giọng giận dữ hét lên với Trần Dục Trạch, khuôn mặt nhỏ nhắn lớn bằng bàn tay tức giận đến đỏ bừng.

Trần Dục Trạch nghe thấy tiếng hét của Mộc Hủy, đầu tiên là sửng sốt, sau đó, cười lạnh ngẩng đầu, nhìn vào mắt Mộc Hủy, nói từng chữ cực kỳ rõ ràng: “Đúng, rất đúng, tôi điên rồi, điên rồi nên mới yêu thương

em, Mộc Hủy, không phải em không yêu tôi sao, bây giờ Mộc Cẩn của em đã trở về, trở về đón em rồi, em đi đi, đi đi.” Trần Dục Trạch đã đứng lên, một tay chỉ vào cửa phòng đọc sách, một tay nắm chặt nắm đấm, giống như muốn trút hết lửa giận của mình ra vậy, anh hít một hơi thật sâu, buông tay xuống, nhắm mắt lại: “Mộc Hủy, tôi cũng rõ, em TMD dù sao cũng là loại người không tim không phổi, trong tình cảm này, mặc kệ em thế nào, tôi vẫn một mực bất chấp tất cả tốt với em, mặc kệ em không thể quên được hẳn ta như thế nào, tôi cũng toàn tâm toàn ý tốt với em, đã từng có lúc, tôi còn ngây thơ cho rằng cứ làm như vậy một ngày nào đó mình sẽ có thể có một chút địa vị trong lòng em, nhưng em TMD vẫn là ý chí sắt đá. Mộc Hủy, em bây giờ giả vờ bày ra bộ dáng như nhận lỗi vậy cho ai xem, em yên tâm, cho dù tôi không có được em, tôi vẫn sẽ đối tốt với em, bởi vì tôi biết rõ cái gì gọi là thứ không chiếm được luôn là thứ tốt nhất.”

Ban đầu Mộc Hủy vào vốn là muốn giải thích nhưng nghe anh nói xong, lửa giận uất ức đã cao ngàn trượng, cố gắng kiềm nước mắt trong vành mắt lại, ngẩng đầu, cầm ly nước trên bàn sách hất lên quần áo Trần Dục Trạch: “Ly nước này là trả lại anh vừa rồi làm dơ dép Doraemon của em, bây giờ em làm dơ quần áo của anh lại, coi như chúng ta hòa nhau. Còn nữa” Mộc Hủy dùng tay ra sức chọc vào Trần Dục Trạch vài cái: “Anh có biết không, thứ không chiếm được sẽ luôn tồn tại khúc mắc, người được yêu thương hơn cũng như có chỗ dựa nên không sợ gì, xin lỗi, hai điều ấy em đều có rồi, vì vậy” Mộc Hủy nhìn chằm chằm vào đôi mắt Trần Dục Trạch, trịnh trọng nghiêm túc nói: “Trần Dục Trạch, em có hai điều ấy, cũng là anh cho em, Trần Dục Trạch, có lẽ đời này em phải cảm ơn anh, nếu không có anh, em bây giờ cũng không biết đang ở đâu, mặc kệ lúc trước như thế nào, Trần Dục Trạch, ít nhất hiện giờ em chỉ có anh, có lẽ từ nay về sau cũng chỉ có anh. Kể từ lúc Mộc Cẩn vứt bỏ em mà ra đi, thì anh ta đã chỉ là anh trai, chỉ là anh trai thôi, Trần Dục Trạch, mong anh đừng quên, bất kể như thế nào em chỉ ít vẫn còn họ Mộc, trên danh nghĩa vẫn là con nuôi của Mộc gia.” Mộc Hủy lại dùng ngón tay, chọc vài cái vào ngực Trần Dục Trạch, nhưng không giống với khi nãy nữa, lúc này còn có một chút hơi hơi làm nũng, hơi hơi uất ức: “Trần Dục Trạch, em không phải một cô gái tùy tiện, em cũng có sự kiêu hãnh của mình, lúc trước nhà Mộc Cẩn bọn họ bảo em đi, em đã đi, bây giờ Mộc Cẩn lại bảo em trở về, xin lỗi, em đã đi xa rồi, Trần Dục Trạch, thôi được.” Mộc Hủy hít mũi: “Anh bảo em đi, vậy thì em sẽ đi.” Nói xong, Mộc Hủy quay đầu chạy ra ngoài.

“TMD.” Trần Dục Trạch thầm mắng chính mình một tiếng, liền vội vàng vàng vàng đuổi theo.

Mộc Hủy trốn ở sau cổng lớn để nhìn Trần Dục Trạch đuổi theo ra, nhưng anh lại chỉ thông thả đi ra “Trần Dục Trạch, anh đuổi theo, đuổi theo đi, sao anh không đuổi theo vậy, Trần Dục Trạch, anh là tên khốn kiếp.” Nói xong, rất nhanh chạy đến trước mặt Trần Dục Trạch, ôm chặt lấy anh, nước mắt, nước mũi nhả nhin rất lâu rồi cục cũng vỡ òa, bất chấp quần áo ẩm ướt thế nào, bất chấp không thoải mái thế nào, cũng đem nước mắt, nước mũi chùi lên bên trên, càng không ngừng run rẩy nói: “Trần Dục Trạch, anh là tên khốn kiếp... khốn kiếp...”

Mà Trần Dục Trạch cũng không hề nói gì, chỉ là ôm cô gái trong lòng thật chặt.

Vì vậy, hai người cứ như vậy mà ngây ngốc đứng ở trước cửa, rất lâu... rất lâu...

6. Chương 6: Quên

Khụ, có vài câu hơi 15+ chút

Thế giới này thật hết thuốc chữa rồi, chuyện cầu huyết* nhất cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi.....

*Cầu huyết: chỉ những tình tiết khoa trương, khó tin nhưng lại xảy ra, hoặc tình tiết lặp đi lặp lại trong phim hoặc truyện.

Mộc Hủy vừa mới cùng Trần tổng tài của chúng ta kiss goodbye xong, xoay người rời khỏi YH Time đi dạo phố, chỉ là, mới bước xuống taxi, trong lúc xoay người, đã nhìn thấy bạn học Mộc Cẩn, chỉ thấy bạn học Mộc Cẩn mặc một bộ áo lông màu xám cực kỳ hợp với dáng người, quần màu trắng thoải mái đứng cách cô không xa, mà Mộc Cẩn cũng nhìn thấy Mộc Hủy, anh ta dường như không ngờ sẽ gặp được Mộc Hủy nhanh như vậy, có chút giật mình, nhưng trong nháy mắt liền khôi phục lại bình thường, mỉm cười nhìn Mộc Hủy.

Mộc Hủy của chúng ta cũng không có vẻ gì, có lẽ ở cùng Trần Dục Trạch lâu ngày, da mặt cũng dày hơn, đột nhiên cảm thấy, hiện giờ đối mặt với Mộc Cẩn, lòng cũng đã không còn đau nữa, có lẽ cô đã thật sự buông xuống, cũng giống như mối tình đầu của mỗi người nhất định là tốt đẹp nhất, khắc sâu nhất vậy, thế nhưng cũng có một số người vẫn có thể cùng mối tình đầu của mình làm bạn hết quãng đời còn lại, trên đời này, yêu đương cũng cần có kinh nghiệm, cho nên mới có từ ‘yêu lần nữa’, có lẽ, đối với Mộc Hủy mà nói, Mộc Cẩn chính là mối tình đầu, còn Trần Dục Trạch là người có thể cùng cô làm bạn cả đời, mỉm cười, Mộc Hủy đi đến trước mặt Mộc Cẩn, giữ một khoảng cách thích hợp, nói rằng: “Anh, đã lâu không gặp.”

Trong quán cà phê Đại Diệu, ở một góc không làm người ta chú ý, Mộc Cẩn và Mộc Hủy đang ngồi ở đó, Mộc Hủy cảm thấy có mấy lời vẫn nên nói rõ, mà Mộc Cẩn lúc này lại có chút không yên lòng, quán cà phê Đại Diệu này, là anh dẫn cô tới, ở đây cũng là nơi bắt đầu của bọn họ, Mộc Cẩn còn nhớ rõ, hôm ấy là lễ Giáng Sinh, khi đó Mộc Hủy mới 16 tuổi, đó là độ tuổi đẹp để biết bao, ngày đó, mẹ dẫn theo Mộc Hủy đến mua quần áo cho anh, chú ý, là dẫn theo, mục đích chủ yếu là mua quần áo cho Mộc Cẩn, Mộc Hủy nhiều nhất chỉ là một người hầu giúp cầm quần áo, chính là, lễ Giáng Sinh rất nhiều người, khắp nơi đều là người, trong nháy mắt, Mộc Hủy cứ như vậy mà bị lạc mất. Lần đó, là anh tìm được cô. Cô bé mặc quần áo màu lam nhạt đã đứng trước cửa quán cà phê Đại Diệu này, cúi cái đầu nhỏ, có vẻ rất buồn, là anh tìm được cô, Mộc Cẩn đi qua nắm tay cô, nhận lấy những túi mua sắm cô cầm trong tay, thừa dịp Mộc Hủy còn đang giật mình kinh ngạc, nhanh chóng hôn lên môi cô, trời biết, khi anh phát hiện Mộc Hủy không thấy đau thì tâm trạng đã như thế nào, bỏ lại quần áo còn đang mua với mẹ, cứ như vậy mà tìm, bây giờ, Mộc Cẩn vẫn còn cảm thấy tim mình như đang treo giữa không trung. [NV: thích chị ấy mà chả thấy bệnh vực gì để chị ấy bị bắt nạt thế

]

“Anh, đã lâu không gặp.” Giọng nói trong trẻo của Mộc Hủy chậm rãi truyền đến, cứ như vậy làm xáo trộn hồi ức của Mộc Cẩn.

“Hủy Hủy, anh rất nhớ em, anh tới đón em về nhà.....” Mộc Cẩn nhìn Mộc Hủy không chớp mắt, chậm rãi nói ra câu này.

Thấy người đàn ông trước mặt đang nhìn mình sắp mềm đến chảy nước, Mộc Hủy đảo cặp mắt trắng dã, đã biết sẽ như bây giờ, trước kia sao lại làm vậy, không phải lòng dạ Mộc Hủy quá độc ác, cô rất không tán thành với những nữ nhân vật chính dưới ngòi bút của Quỳnh Dao, vì một người đàn ông mà đòi sống đòi chết. Lúc trước cô bị đối bụng cả ngày trời thì anh đang ở đâu, có lẽ đang trên máy bay ăn no mặc ấm, lúc trước cô bị mẹ Mộc ức hiếp, thì anh đang ở đâu, có lẽ đang ở trong một quán bar nào đó say khướt. “Anh à, thật sự không phải là em đã kích anh, nhưng chẳng lẽ anh không biết ư, chúng ta bây giờ đã không thể trở lại lúc trước nữa, anh, những lời khác chúng ta không bàn đến, hiện giờ, anh chỉ là anh trai em, sau này anh cũng sẽ chỉ là cậu của con em, xin lỗi, anh, anh đã vứt bỏ em, lúc trước các người bảo em đi, em đã đi, bây giờ anh muốn em trở về, xin lỗi, em đã đi xa rồi.” Nói xong, cô cũng không để ý Mộc Cẩn, cầm lấy điện thoại trong tay, nện giày cao gót, cộp cộp cộp cộp bỏ đi.

Mộc Cẩn cứ như vậy nhìn bóng lưng Mộc Hủy, từng bước một cách mình càng lúc càng xa, Mộc Hủy trước kia nhìn anh đi có phải lòng cũng đau đớn như anh lúc này không, mãi đến khi chứng kiến Mộc Hủy đi ra cửa, lao vào vòng ôm của người đàn ông khác, nhìn thấy ánh mắt sùng nịch Mộc Hủy của người đàn ông kia. Anh biết mình đã không còn hi vọng, vả lại, người đàn ông kia lại còn là tổng tài YH Time oai phong một cõi của thành phố C — Trần Dục Trạch.

“Em yêu.....” Có lẽ thế giới này cái gì cũng không ngăn cản được tình trùng khắp người của Trần Dục Trạch tiên sinh lúc này, Trần Dục Trạch cảm động. Khi anh nghe tất cả những điều Mộc Hủy nói với Mộc Cẩn ở đầu bên kia điện thoại, anh đã cảm động, Trần Dục Trạch đối với mối tình của anh và Mộc Hủy cho tới bây giờ cũng không có tự tin, nghe những lời cô nói với Mộc Cẩn kia, có phải chứng tỏ anh có hy vọng hay không, ít nhất hiện giờ Mộc Hủy là của anh, chỉ có anh mới có thể bảo vệ tốt cho Mộc Hủy, như vậy, Mộc Cẩn có phải không còn cơ hội nữa không, Mộc Hủy cuối cùng cũng sẽ là của anh, như vậy tốt quá, như vậy anh nhất định phải thừa dịp còn nóng mà tiến tới. Về đến nhà, sau khi bế Mộc Hủy vào phòng ngủ, phịch một tiếng đóng cửa phòng lại, ném Mộc Hủy lên trên giường, sau đó nhanh chóng xé rách quần áo trên người Mộc Hủy và mình, hôn cũng tự nhiên diễn ra, ngón tay giống như đánh đàn dương cầm mà quạt gió châm lửa trên người Mộc Hủy, kéo tay Mộc Hủy đến vật dục vọng của mình, Trần Dục Trạch cảm thấy

thật dễ chịu, cảm giác như vậy thật là tốt.

“Dục Trạch, ưm, khó chịu, muốn.....” Môi đỏ mọng hé ra, Mộc Hủy khó nhịn rên rỉ.

“Ngoan, em yêu, gọi ông xã đi, gọi ông xã rồi sẽ cho em.” Trần Dục Trạch dùng vật dục vọng cọ xát cửa hang của Mộc Hủy, nhẹ giọng dỗ.

“Ừm. Ông xã, muốn.”

Trong chớp mắt, hai người rốt cục cũng dung hợp, gắn bó chặt chẽ, làm một vận động tốt đẹp nhất, nguyên thủy nhất.

7. Chương 7: Cầu Hôn

Một người đàn ông phải như thế nào, một người đàn ông chính là phải không để cho người phụ nữ của mình bị tổn thương, không để cho người phụ nữ của mình chịu uất ức, có lẽ những việc của mấy hôm trước đã mang đến cho Trần Dục Trạch lòng tin, mấy ngày nay mỗi ngày anh đều quần quít lấy Mộc Hủy bắt gọi mình là ông xã, giọng nói ngọt ngào, Trần Dục Trạch nghe thấy mà lòng cũng ngọt ngào, so với ăn mật ong còn ngọt ngào hơn, yêu Mộc Hủy là việc hạnh phúc nhất cuộc đời này của Trần Dục Trạch, cho nên, bây giờ anh cho Mộc Hủy một danh phận chính thức, kể từ ba, nhân tình gì đó trong mắt Trần Dục Trạch anh đều là mây bay, dù thêm gì nữa cũng đều là mây bay.

Cầm điện thoại lên, lái xe, Trần Dục Trạch ngang nhiên trốn việc lúc này đang lái xe đưa Mộc Hủy chạy băng băng trên con đường nhỏ ở vùng ngoại ô, lúc này Mộc Hủy đang ngồi ở ghế phụ, có vẻ uể oải, tối hôm qua bị Trần Dục Trạch làm mệt cả đêm, buổi sáng còn chưa tỉnh ngủ đã bị Trần Dục Trạch lôi dậy, thay quần áo, hầu hạ cô ăn điểm tâm xong, sau đó bế lên xe.

Mộc Hủy ngáp một cái, “Trần Dục Trạch, chúng ta sẽ đi đâu vậy.”

“Ngoan, đến rồi sẽ biết.” Trần Dục Trạch trộm hương trên môi Mộc Hủy một cái, cười đến hào quang vạn trượng, Mộc Hủy thấy vậy nghĩ thầm trong lòng, anh ấy cười như vậy, chắc hẳn không có chuyện tốt, liền nghiêng đầu tựa vào trên ghế ngủ.

Đến lúc xe ngừng, Mộc Hủy liền tỉnh lại, mở mắt, thì trông thấy Trần Dục Trạch định đưa tay ôm cô đang vô cùng xấu hổ, Mộc Hủy nở nụ cười, lộ ra tám cái răng, hướng lên mặt Trần Dục Trạch hôn cái “chụt”, cười hì hì nhào vào lòng Trần Dục Trạch.

Nhìn bốn phía xung quanh, Mộc Hủy trông thấy đây là một căn biệt thự cạnh biển, trời xanh, mây trắng, xung quanh biệt thự trồng rất nhiều lan dạ hương, một cơn gió thổi qua, Mộc Hủy nhìn thấy mà lòng tràn đầy vui vẻ, đây là loài hoa cô thích nhất, rời khỏi vòng ôm của Trần Dục Trạch, tựa như một chú bướm nhỏ mà đi ngất hoa, Trần Dục Trạch nhìn Mộc Hủy nghĩ thầm, sớm biết thế đã trồng nhiều lan dạ hương hơn một chút, để Mộc Hủy ngắt thỏa thích.

Khi hoàng hôn, Mộc Hủy và Trần Dục Trạch dắt tay nhau đi chân trần bước chậm trên bãi cát, hạt cát mịn cùng nước biển lành lạnh khiến chân hai người vô cùng thoải mái, hai người không nói gì, cứ như vậy mà đi thẳng đến phía trước.

“Trần Dục Trạch, anh nhìn xem, đó là cái gì vậy.” Buông tay Trần Dục Trạch ra, Mộc Hủy tràn đầy sức sống chạy đi nhặt một lọ thủy tinh ở phía xa xa, cầm lên chơi đùa. Trần Dục Trạch cười cười, nắm chặt điện thoại trong tay, xoay người rời đi.

“Đây là cái gì nhỉ.” Mộc Hủy thì thảo tự nói, mở nắp lọ ra, dùng ngón út khều lấy miếng giấy trong lọ, chỉ thấy trên đó viết: “Em yêu, anh là Trần Dục Trạch, là ông xã tương lai của em, chuyện tối hôm nay, có vài lời anh cũng không thể không nói ra.” Mộc Hủy quay đầu lại nhìn Trần Dục Trạch vừa mới đứng ở chỗ kia, giờ đã không thấy bóng dáng, cô cũng ngồi bệt xuống đất, từ từ xem thư “Em yêu, lần đầu gặp em, em như một luồng ánh sáng, cứ như vậy mà chiếu rọi tâm hồn u tối của anh, mặc dù có lúc, chúng ta vì một chút mâu thuẫn mà cãi nhau, mặc dù có lúc, chúng ta có chút xích mích, mặc dù có rất nhiều mặc dù, nhưng mà, Mộc Hủy, em là của anh, cũng chỉ có thể là của anh, chỉ cần em thích, bất luận nghèo khổ hay phú quý, Trần Dục Trạch anh lên trời xuống đất cũng sẵn lòng làm mọi việc vì em, chỉ cần em bằng lòng, dù phía

trước có là núi đao biển lửa, Trần Dục Trạch anh cũng vẫn tiến về, dù có bò hay lặn cũng sẽ đi về phía em, thật ra, Mộc Hủy em có biết không, ở trong mắt em, có lẽ anh là một ác ma, một ác ma cướp đi tình yêu của em, tự do của em, nhưng mà, em yêu, anh yêu em, không có em có lẽ anh sẽ chết mất, vào ngày thứ hai sau khi em rời khỏi nhà họ Mộc, em không ăn cơm, anh cũng không ăn cùng em, em biết vì sao vào sau khi có em, bỗng một hôm anh lại đột nhiên nổi hứng, đổi tên công ty của anh lại thành YH Time không, vì Y là Dục trong tên anh, còn H là Hủy trong tên em, đương nhiên, cũng có nghĩa là ‘dục huy’(hào quang chói lọi), có Trần Dục Trạch anh, mới có thể phát ra hào quang chói lọi, mới có thể cho bảo bối nhỏ của anh, cả đời không lo cơm áo, Phật dạy: ‘Kiếp trước năm trăm lần ngoái đầu nhìn lại, mới đổi được kiếp này một lần gặp thoáng qua’ Mộc Hủy, may mắn kiếp trước anh ngoái đầu nhìn lại đã không dừng ở năm trăm lần, mới đổi được mình cùng em trong kiếp này, Mộc Hủy, nói thật, em không phải rất đẹp, không phải rất đáng yêu, tính tình cũng không được tốt lắm, nhưng mà làm sao bây giờ, anh chính là thích em như vậy, em yêu, em từng nói em hy vọng có một ngày, bạch mã hoàng tử của em sẽ từ trên trời giáng xuống, em yêu, anh chính là bạch mã hoàng tử ấy, còn nữa, Trần Dục Trạch mãi mãi yêu Mộc Hủy, à chưa hết, phía dưới còn có một trái tim màu hồng có mũi tên xuyên qua nữa.”

Mộc Hủy vốn đang xem thư đến nước mắt giàn giụa, sau khi nhìn thấy trái tim có mũi tên xuyên qua xấu xí kia, “Phụt” một tiếng bật cười, lau thử nước lạnh leo trên mặt, đứng lên, phui phui cát trên người, hét lớn: “Trần Dục Trạch, anh ra đây cho bà, đi ra, Trần Dục Trạch đi ra ngay.”

Đoàng... đoàng... đoàng... Bờ biển đêm bình yên đột nhiên bùng lên pháo hoa, còn ghép lại thành chữ “I LOVE U”, chỉ một thoáng nhưng xinh đẹp đến cực điểm, dứt đoạn ở hòn đảo nhỏ phía xa, những đám mây phía chân trời biến thành bức màn sân khấu, phát ra rất nhiều ảnh chụp của Mộc Hủy, có tấm là lúc còn nhỏ, có tấm là Trần Dục Trạch ôm cô, có tấm Trần Dục Trạch dứt cô ăn gì đó, có tấm cô ngủ như con mèo nhỏ, còn có rất nhiều rất nhiều mà chính bản thân Mộc Hủy cũng không biết chụp khi nào, mỗi tấm hình đều ngọt ngào như vậy.

Trên bầu trời bỗng nhiên rơi xuống mưa cánh hoa, là cánh hoa lan dạ hương mà Mộc Hủy thích nhất, hứng lấy đầy tay cánh hoa, nhìn ảnh chụp vẫn đang được chiếu cùng pháo hoa, Mộc Hủy ngây người, sững sờ nhìn tất cả những thứ này, nhưng mà, cô lại nhìn thấy ở phía chân trời cách đó không xa, một luồng ánh sáng mạnh lóe lên ở đó, Trần Dục Trạch mặc một bộ âu phục màu trắng, lưng đeo dù, bay về phía Mộc Hủy, Mộc Hủy cho tới bây giờ cũng không ngờ rằng, chỉ một câu nói vui đùa như vậy, Trần Dục Trạch lại cho là thật, thật sự biến thành một bạch mã hoàng tử từ trên trời giáng xuống, trong nháy mắt, đi đến trước mặt Mộc Hủy, cởi dù bay vương vịu ra, quỳ một gối xuống, lấy từ trong túi ra một chiếc nhẫn cầu hôn 5 ca-ra đặt làm ở Tiffany, tạo hình đơn giản lấy chữ C trong Trần Dục Trạch, còn chiếc của Trần Dục Trạch thì lấy chữ H trong Mộc Hủy, “Mộc Hủy, anh yêu em, có trời đất làm chứng, có biển rộng làm tin, em bằng lòng cùng anh đến đầu bạc răng long, bằng lòng để anh nắm tay em trong cuộc sống sau này chứ?”

Mộc Hủy nhìn Trần Dục Trạch, bỗng ném cánh hoa lan dạ hương trong tay đi, bổ nhào vào người Trần Dục Trạch, áp sát vào anh, tựa vào trong ngực Trần Dục Trạch, khóc một phen nước mắt, một phen nước mũi nói: “Ai cần anh lãng phí nhiều tiền như vậy chứ, anh không biết bây giờ đang khủng hoảng kinh tế sao, anh tiêu hết tiền rồi thì em từ nay về sau đi theo anh uống gió Tây Bắc à, nhẫn này cho em, ít nhất sau này không có cơm ăn còn có thể bán nó.”

Trần Dục Trạch đẩy Mộc Hủy ra một chút, cầm tay phải Mộc Hủy đeo vào ngón áp út của cô, mỉm cười nói: “Nếu có một ngày chúng ta không còn cơm để ăn, anh có bán máu cũng sẽ nuôi em thật tốt.”

Vì vậy, Trần Dục Trạch cứ như thế mà danh chính ngôn thuận ôm mỹ nhân về nhà.

Cũng vì vậy, Đỗ Tần của chúng ta bị thắm rồi, bởi vì anh vào lúc Trần đại thần đang ở thời điểm máu chột nhất mà gọi điện thoại hỏi ảnh chụp có cần chiếu tiếp không, thế là bị trừ ngày nghỉ trong ba tháng, trông thấy Đỗ Tần như vậy trợ lý Vương mừng thầm, may quá may quá, anh không gọi điện hỏi. Nhưng mà đúng lúc này, Trần Dục Trạch ở đầu bên kia điện thoại bỗng bay ra một câu, trợ lý Vương không ngăn cậu lại, liền phạt ba tháng tiền thưởng sắp tới của cậu ta luôn. Lúc này, đến phiên Đỗ Tần nở nụ cười, mà Trần Dục Trạch ở đầu bên kia điện thoại cũng tháo pin điện thoại ra, đi tìm bảo bối nhỏ của mình.....

8. Chương 8: Sổ Hộ Khẩu

Mặt trời mọc, gió biển mơn mẩn thổi vào căn phòng lộn xộn, chiếu lên khuôn mặt hài hoà của Trần Dục Trạch, ánh nắng chói mắt khiến Trần Dục Trạch không thể không tỉnh giấc, ôm cô gái trần trụi trong lòng, tay cuốn tóc thật dài của cô gái thành từng vòng từng vòng, nhìn mọi thứ hỗn loạn xung quanh, đột nhiên thỏa mãn nở nụ cười.

Cúi người hôn bờ môi hơi sưng kia, nhìn cô gái nhỏ trong lòng bởi vì hít thở không thông mà rên rỉ, Trần Dục Trạch thỏa mãn, từ bờ môi kia một đường hôn qua cằm, cổ, vai, xương quai xanh, mút khối mềm mại xinh đẹp kia, lại đi xuống phía dưới một đường liếm qua rốn, liếm qua mảnh rậm rạp, cuối cùng đến gần khe núi kia, dùng sức vừa mút, vừa liếm.

Người dù có buồn ngủ đến đâu cũng sẽ bị khiêu khích như vậy làm tỉnh, Mộc Hủy cũng không nhịn được nữa, líu ríu một tiếng, không nén được mà chửi ầm lên: “Trần Dục Trạch, anh TMD muốn cũng nhanh lên một chút, đừng tra tấn em nữa!” Trần Dục Trạch cười cầm thương ra trận, em cứ nói thô tục đi, em cứ nói thô tục nữa đi, cho nên, vài giây sau liền biến thành “Trần Dục Trạch, cầu xin anh, em sai rồi, sai rồi, Trần Dục Trạch, cho em, huhu

~(>_<~

~, cho em, cho em.”

Tục ngữ nói rất đúng, yêu đương không lấy kết hôn làm mục đích thì đều là đùa giỡn qua đường, hưởng chi, con vịt luộc chính vẫn sợ sẽ bay mất, vì vậy, Trần Dục Trạch cùng Mộc Hủy ở biệt thự bên bờ biển chơi khoảng một tuần sau, anh liền dùng cách đóng gói mà khiến bạn nhỏ Mộc Hủy không muốn về nhà lên xe, Trần Dục Trạch một đường vừa lái xe, vừa dỗ bạn nhỏ Mộc Hủy làm nũng nước mắt đầy mặt trở về thành phố C.

Mộc Hủy là đứa con nhà họ Mộc nhất được thì không sai, Mộc Hủy bị nhà họ Mộc từ bỏ cũng không sai, nhưng mà, nơi này là Trung Quốc vĩ đại, thế nên, cho đến nay, trong sổ hộ khẩu nhà họ Mộc vẫn có một trang viết tên Mộc Hủy. Vì để mình được danh chính ngôn thuận, vậy khẳng định là phải kết hôn, mà kết hôn thì khẳng định là cần mang cuốn sổ hộ khẩu nhỏ màu đỏ kia đến Cục Dân Chính, tuy rằng Trần Dục Trạch có bản lĩnh không cần sổ hộ khẩu cũng có thể lấy được giấy chứng nhận kết hôn, nhưng mà, nếu như sau này sinh một đứa con v.v... thì sao, nói tóm lại chính là, nếu hộ khẩu đã ở trong tay Trần Dục Trạch, anh có thể yên tâm, mặc cho Mộc Hủy có nhảy nhót thế nào cũng không nhảy ra khỏi ngũ chỉ sơn của Trần Dục Trạch anh được, mà như vậy, cũng nhân tiện có thể chấm dứt quan hệ giữa Mộc Hủy và người nhà họ Mộc, thực ra, lúc làm lại hộ khẩu có cần sửa tên Mộc Hủy lại thành Trần Hủy không nhỉ, Trần Dục Trạch nghĩ thầm.

Nhìn chằm chằm người đàn ông bên cạnh, lại nhìn người đàn ông bên cạnh chằm chằm, tuy rằng không khuất phục trước quyền thế, nhưng mà nhìn ánh mắt người đàn ông bên cạnh này, vẫn phải nuốt nước miếng, bang bang bang, tiếng gõ cổng chính nhà họ Mộc.

Thật ra mục đích Trần Dục Trạch mang Mộc Hủy tới nhà họ Mộc lần này rất đơn giản, chỉ để lấy sổ hộ khẩu của Mộc Hủy, cửa trước mắt mở ra, người mở cửa là Mộc Cẩm, Mộc Cẩm nhìn cô gái trước mắt mặc chiếc váy màu xanh lá mạ, ánh mắt sáng ngời, liền cứ như thế mà ngơ ngác nhìn cô gái ấy: “Hủy. . . Hủy. . . , em đã trở về.”

Kéo kéo góc áo người bên cạnh, lại kéo kéo góc áo người bên cạnh, nhưng nhìn thấy bộ dáng Trần Dục Trạch thờ ơ như đang xem kịch vui, Mộc Hủy thở dài một hơi, kính cẩn lễ phép gọi một tiếng “Anh.”

“Ai vậy, ai vậy, ai tới đây.” Còn chưa thấy bóng người đã nghe thấy tiếng trước, Trần Dục Trạch một tay ôm lấy Mộc Hủy, tuyên cáo quyền sở hữu, nhìn Mộc Cẩm bị Mộc phu nhân kéo lại, ánh mắt nhìn Mộc Hủy từ vui vẻ, khiếp sợ, khó hiểu, tức giận, cuối cùng là phát điên mà gào to, “Cái con hèn mọn kia, mày còn không biết xấu hổ mà trở về sao, mày còn sợ mày làm hại nhà họ Mộc chúng tao chưa đủ à, mày cút đi, cút đi...”

Trần Dục Trạch ôm cô gái trong vòng tay, cứ như vậy, không coi ai ra gì mà vòng qua bà Mộc và Mộc Cẩm, đi vào trong biệt thự nhà họ Mộc, nhìn Mộc tiên sinh đang đi xuống lầu, anh lớn tiếng nói to, phong độ

đường đường, tràn ngập tự hào cùng khí phách vương giả, “Tôi tới nơi này cũng chỉ có một mục đích, tôi muốn kết hôn với Mộc Hủy, tôi cần sổ hộ khẩu của cô ấy.”

“Cái gì vậy, tôi không nghe lắm chứ.” Bà Mộc giả vờ lấy làm kinh ngạc, vòng ra trước mặt Trần Dục Trạch, chặc chặc lên tiếng: “Cậu là tên nhóc ngang tàng từ đâu nhảy ra vậy, dám cưới con hồ ly này, chặc chặc, tôi nói cho cậu biết, nhạt được thì chỉ là nhạt được thôi, còn muốn hộ khẩu gì chứ, hừ hừ, thật là chuyện nực cười, quá nực cười mà.”

Trần Dục Trạch ẩn chứa tình cảm nhìn chăm chăm Mộc Hủy, ôm cô ngồi vào vị trí chủ nhân trên sofa, tự mình rót trà ỉnh, nhìn Mộc Cẩm kéo lấy Mộc phu nhân ngồi ở bên tay trái mình, cố gắng không để bà ta nói chuyện, Mộc tiên sinh ngồi ở một bên khác của cậu chủ Mộc, đối diện với Trần Dục Trạch, Trần Dục Trạch khẽ cười một tiếng, “Chỉ một câu thôi, sổ hộ khẩu là đưa hay là không đưa.”

“Đưa, đưa cái gì mà đưa, không đưa.” Bà Mộc chỉ vào Mộc Hủy, vẻ mặt ghét bỏ “Tôi nói à biết, tôi mặc kệ cậu là ai, tôi nói không đưa sẽ không đưa, đồ rác rưởi này làm hại nhà chúng tôi lắm như vậy, dựa vào cái gì có thể để nó được hạnh phúc chứ, tôi nói cho tên nhãi như cậu biết, cậu có biết xí nghiệp Mộc thị không, ha ha, chính là xí nghiệp của chúng tôi đấy, thế nào, sợ rồi chứ.”

Thối nhẹ bọt trà, uống một ngụm, không tôi không tôi, là Thiết Quan Âm thượng hạng, ôm Mộc Hủy, nếu không có người ngoài thì đã xoa xoa đầu nhỏ của cô rồi, anh áp sát tai cô nhẹ giọng nói “Em yêu à, tuy rằng ở đây đã không còn lưu giữ em, nhưng dù sao em cũng lớn lên ở nơi này, có kỷ ức tuổi thơ của em, đi thăm một chút đi, sau này chúng ta sẽ không đến đây nữa. Hửm?”

Hài lòng vì nhận được cái hôn của Mộc Hủy, nhìn cô gái kia một bước thành ba bước mà chạy khỏi chiến trường này, nhìn Mộc Cẩm muốn đuổi theo lại không dám, tâm tình anh liền tốt lên, xoay xoay ly trà trong tay: “Mộc tiên sinh, Mộc phu nhân, các người dùng một ít cổ phần các người sở hữu của xí nghiệp Mộc thị mà bán ra, tôi nghĩ, hẳn là lỗ không ít nhỉ, còn nữa, cậu chủ Mộc, gần đây gầy dựng sự nghiệp bằng hai bàn tay trắng, công ty Cẩm Vinh vừa mới cất bước, tôi nghĩ, hẳn sẽ cần không ít tiền, trên đời này, chuyện có thể sử dụng tiền để đạt được sẽ không còn là chuyện nữa, cứ nói đi, bao nhiêu tiền.”

Không ngoài dự đoán. Trần Dục Trạch giống như đang xem kịch, nhìn sắc mặt một nhà ba người liên tục thay đổi, tâm trạng vô cùng thích thú. “Thực ra, có một chuyện vẫn chưa nói với các người, chủ tịch thật sự phía sau xí nghiệp Mộc thị này không phải họ Trần, mà là họ Mộc, cái không khéo ở đây chính là hình như tên Mộc Hủy thì phải.”

“Rốt, rốt cuộc cậu là ai.” Mộc tiên sinh rất lâu không nói cuối cùng cũng lên tiếng, nói cho cùng cũng là người đàn ông từng gặp qua rất nhiều cục diện gay go, nhưng đối mặt với cục diện thế này có thể phục hồi tinh thần nhanh như vậy thực sự là làm khó ông ta rồi.

“Ba mẹ, từ đầu con đã muốn nói nhưng các người cứ chặn ngang, anh ta là Trần Dục Trạch.”

Buông chén trà trong tay, Trần Dục Trạch đứng lên, “Vẫn là cậu chủ Mộc có kiến thức, như vậy, hy vọng các người hiểu nên làm như thế nào, hộ khẩu của Mộc Hủy, hai nghìn vạn.” Nói xong, liền đi thẳng về hướng Mộc Hủy rời khỏi lúc này.

Trên gác xép nhà họ Mộc, cuối cùng Trần Dục Trạch cũng tìm được Mộc Hủy, lúc này Mộc Hủy đang kinh ngạc đứng trước một đồng hồ lật vật, nghe thấy tiếng bước chân, cô xoay người “Dục Trạch, anh đã lên rồi sao, anh biết không, đây đã từng là phòng của em, anh xem, hiện giờ đã biến thành nơi để đồ lật vật, Dục Trạch, nhìn nơi này em thực sự không còn gì đáng lưu luyến nữa.”

Trần Dục Trạch nhìn quanh bốn phía, ánh sáng yếu ớt, bụi vờn bay, nhỏ bé, ảm thấp, anh đi lên trước, từ phía sau ôm lấy Mộc Hủy, đặt cằm trên vai mềm mại “Không sao cả, em còn có anh.”

Mộc Hủy bỗng như nhớ tới cái gì đó, xoay người, nắm lấy cổ áo anh, “Dục Trạch, nếu không lấy được hộ khẩu, em đã nói với anh từ trước rồi đấy, không có giấy chứng nhận kết hôn em sẽ không kết hôn, không kết hôn, nếu như kết hôn anh sẽ lấy cớ để không cần em, không cần con của em, ở bên ngoài tìm tiểu tam, tiểu tứ, tiểu ngũ, tiểu lục...”

Trần Dục Trạch không nói gì, nhìn cái miệng nhỏ nhắn đang lải nhải, cúi người ngăn chặn cô, chấm dứt lời lải nhải không có khả năng trở thành sự thật kia.

Ai cũng không phát hiện, ở trên cầu thang của gác xép, Mộc Cẩn đang đứng ở đó, nắm chặt hai đấm, trong đó có một bàn tay còn đang cầm hộ khẩu của Mộc Hủy, trong nháy mắt, anh ta còn có xúc động muốn xé nát trang giấy đó, nhưng mà, anh ta không dám, không dám, Mộc Cẩn nghĩ thầm, có lẽ, đời này, mình thật sự đã vượt mặt cô ấy rồi.

9. Chương 9: Ngược Tiểu Tam

*tiểu tam: chỉ người thứ ba

Nằm sấp trên giường, hai móng vuốt nhỏ đang chống khuôn mặt nhỏ nhắn của mình, Mộc Hủy lật xem tờ tạp chí thời thượng trước mặt, nhưng lại không yên lòng, Trần Dục Trạch chết tiết này, cô đã, ừm, nghĩ một chút, phải rồi, đã năm ngày cô chưa gặp anh, là ý gì đây, theo như trên TV nói, khi một người đàn ông theo đuổi một người phụ nữ thì người phụ nữ ấy chính là một vật báu, đến sau khi theo đuổi được rồi thì người phụ nữ kia liền biến thành một ngọn cỏ. Thôi được thôi được, Mộc Hủy thừa nhận không phải Trần Dục Trạch không về nhà, thực ra là buổi tối khi Trần Dục Trạch về nhà thì cô đã đi ngủ rồi, sáng sớm ngày hôm sau khi anh đi cô vẫn còn đang ngủ, không được không được, dùng tay chỉnh lại tóc mình một chút, thay giày cao gót, lộp cộp lộp cộp ra ngoài tìm Trần Dục Trạch, bởi vì, bỗng dưng, trong cơ thể Mộc Hủy có một loại giọng gọi là nhớ nhung đang nảy mầm lên.

Lúc này Trần Dục Trạch đang ở trong văn phòng tổng tài YH Time xa hoa, điên cuồng làm việc, dùng lời của Vương tiên sinh và Đỗ Tần mà nói chính là, TMD, quả thực không phải là cuộc sống của người, mấy ngày nay, bọn họ ở chỗ này ngày tiếp nối đêm làm việc, làm việc, làm việc đến mức khiến cho lợi nhuận của công ty bắt đầu sang trang sử mới luôn rồi, cũng không có ai đến cứu bọn họ, thật không để cho người ta sống, không để cho người ta sống mà, Đỗ Tần phẫn nộ, ánh mắt nhìn Trần Dục Trạch soàn soạt soàn soạt đến nỗi sắp nhìn cho Trần Dục Trạch thành cái sàng rồi, mà trợ lý Vương kém hơn một bậc, không dám phẫn nộ, cũng không dám nói gì, nhưng trong lòng thì oán hận Trần Dục Trạch muốn chết, phúc hắc, thật sự là TMD quá phúc hắc.

“Reng reng reng...” Điện thoại vang lên, vào tai Đỗ Tần lại giống như âm thanh giải cứu anh vậy, còn hơn cả con cún đang đói rã rời nhìn thấy phía trước có một miếng thịt vô cùng nhiều xương nữa, ba bước cũng thành hai bước, giành lấy điện thoại “Khụ khụ, alô, đây là văn phòng của YH Time, tôi là Đỗ Tần, ừ... được.... cứ như vậy... để cô ấy lên đi”. Buông điện thoại, nhìn Trần Dục Trạch, cười nói “Trợ lý Vương, chúng ta đi thôi, chủ nhân nhà họ Trần sai người mang canh gà tới cho tổng tài rồi, không có phần của chúng ta đâu, đi thôi, chúng ta ra ngoài ăn thôi.” Nói xong, vù một tiếng, kéo trợ lý Vương chuồn ra khỏi cửa, NND, bỏ đây cuối cùng cũng được giải phóng rồi.

Trần Dục Trạch nhìn tài liệu rơi ở trước cửa, cười kết nối điện thoại với bộ phận tài vụ “Tôi là tổng tài, phó tổng tài và trợ lý Vương trong giờ làm việc lại trốn đi ăn cơm, cô cắt bớt tiền thưởng tháng này của bọn họ đi, cứ như vậy nhé.”

Một bàn tay xuất hiện ở trước mắt Trần Dục Trạch, ấn tắt điện thoại của anh, tay kia cầm tài liệu rơi ở cạnh cửa đặt lên trên bàn: “Anh Dục Trạch, làm gì mà nghiêm túc như vậy, anh xem, bác gái quan tâm đến anh thế nào này, bác đặc biệt bảo em làm canh gà cho anh đây, anh nếm thử xem có ngon không?” Nói xong, Trương Vũ Linh cầm lấy canh gà đặt bên chân, đưa lên cho Trần Dục Trạch.

Trần Dục Trạch lạnh lùng nhìn người phụ nữ trang phục xinh đẹp trước mắt, trong lòng cười nhạt, thật đúng là lòng dạ Tư Mã Chiêu, người qua đường cũng biết, người phụ nữ này thật ra rất đẹp, chỉ là lòng dạ quá độc ác, đối với người lớn ở trước mặt thì một kiểu, sau lưng lại là một kiểu khác, còn nhớ rõ năm ấy anh trở về nhà chính của Trần gia vừa vặn nhìn thấy người phụ nữ này cùng mẹ anh đang ngắm hoa, đúng lúc có một con cún đi qua, lúc đó mẹ anh vô cùng vui vẻ, cho rằng chó vào nhà là phú quý, Trương Vũ Linh lúc đó còn nói con cún rất đáng yêu này nọ, thế mà khi mẹ Trần xoay đi gọi người đến mang con cún ấy vào, người phụ nữ hung ác này lại một cước đá văng con cún ra rồi đuổi theo mẹ Trần, ừm, vẫn là Hủy Hủy bé nhỏ của anh tốt nhất.

“Anh Dục Trạch, anh Dục Trạch, anh đang nghĩ cái gì vậy, húp canh đi”, Trương Vũ Linh triệt để bị phong độ của Trần Dục Trạch chinh phục, cách vài ngày mẹ Trần lại bảo cô ta mang canh đến cho anh Dục Trạch, cô ta đương nhiên vui muốn chết, đặc biệt mặc một bộ trang phục nửa kín nửa hở, đàn ông ấy, nếu liếc

mắt một cái đã nhìn thấy hết trái lại không thể gọi lên được bản chất đàn ông của họ, đàn ông, ha ha, còn ai hiểu rõ hơn mình được, chỉ cần câu được người đàn ông trước mắt này, về sau hàng hiệu trang sức, bao nhiêu cũng không thiếu.

Trần Dục Trạch bình tĩnh, nhìn canh gà đưa đến trước mắt, lại nhìn người đang cười ngốc nghếch trước mặt, Trần Dục Trạch nuốt ngụm nước miếng, bỏ đi, để đuổi được người phụ nữ này, chết thì chết, liền nhắm mắt, mở miệng ra, ừng ực uống bát canh kia.

“Trần Dục Trạch, canh ngon không?” Mộc Hủy dựa cửa, cười như không cười hỏi Trần Dục Trạch, lúc này cô đang trong cơn giận dữ, những ai có mắt cũng đều nhìn ra người phụ nữ này có ý nghĩ không an phận với người đàn ông kia, thế mà Trần Dục Trạch lại còn ngang nhiên uống canh của người phụ nữ ấy, thật là tức chết cô mà.

Phụt... Trần Dục Trạch nhìn cô gái ở cửa đã khiến anh mong nhớ năm ngày trời, giống như mơ vậy, cứ thế mà xuất hiện trước mắt anh, mỗi ngày về nhà chỉ có thể nhìn thấy khuôn mặt lúc ngủ của cô, thực sự là, rất nhớ, rất nhớ.

Mộc Hủy từng bước một đi về phía Trần Dục Trạch, lướt qua Trương Vũ Linh, đi tới trước mặt Trần Dục Trạch, khom người xuống, kề sát người anh, lấy khăn giấy, từng chút từng chút lau canh Trần Dục Trạch đã phun ra: “Nhìn xem, người lớn như vậy rồi, còn là một tổng tài, sao lại làm mình thảm hại thành thế này, thực sự là mất mặt quá đi.” Tàn bạo vứt khăn giấy, nhìn Trần Dục Trạch làm một cái mặt quỷ, ưu nhã xoay người, nhìn người phụ nữ trước mắt đang quan sát cô, môi đỏ mọng khẽ mở: “Còn đi gì ơi, đi tới đây có chuyện gì sao.”

Đi, đi cái gì chứ, tôi có già như vậy sao. Trương Vũ Linh nghĩ thầm, người này hẳn chính là cô gái mà mẹ Trương nói, nhìn cũng chẳng có gì đặc biệt, cố gắng đè nén không vui trong lòng xuống, từng bước ông ẹo đi tới bên cạnh Trần Dục Trạch, ngồi xổm xuống, hơi dựa vào người nào đó, người phụ nữ này trong mắt Mộc Hủy thực sự đẹp làm cho cô cũng phát cuồng, chỗ nên lời thì lời, chỗ nên lôm thì lôm, vừa ngồi xổm xuống, váy vừa vắn bọc lấy cái mông tròn tròn kia, vả lại, theo quan sát của cô, chỉ cần Trần Dục Trạch cúi đầu một chút, nhất định có thể nhìn thấy đôi bánh bao lớn trắng trẻo kia, đang lúc quan sát, Trương Vũ Linh đột nhiên thốt ra một câu “Anh Dục Trạch, cô gái này là ai vậy”, Mộc Hủy cảm thấy cơn tức của mình đã hoàn toàn dâng lên, anh Dục Trạch, anh Dục Trạch, Trần Dục Trạch cũng nhìn ra Mộc Hủy tức giận rồi, nhưng anh cũng không nóng nảy, hiếm khi được nhìn thấy Mộc Hủy vì anh mà nổi ghen, bây giờ trong lòng anh lại rất vui mừng nha, bày ra một bộ dáng xem kịch vui, kịch qua rồi, lại lấy lòng cô bé luôn giẫy vò người ta kia nhiều một chút là được rồi.

Mộc Hủy đè nén cơn tức của mình, mặt mang mỉm cười, “Đi à, đàn ông ấy, không phải đi chỉ cần kéo căng da, bơm to ngực, sửa toàn bộ mặt thì sẽ bằng lòng làm cái kia với đi đâu, phụ nữ, đặc biệt là phụ nữ như đi ấy, đã tới từng tuổi này rồi lẽ nào ngay cả chút đạo lý ấy cũng không hiểu sao.” Nói xong, cô cố ý giơ tay đeo chiếc nhẫn kim cương kia vuốt vuốt tóc. Nhìn người phụ nữ kia phản ứng trong dự liệu.

“Cô...” “Cô nào, tôi sao, đi à, tôi cũng chỉ vì muốn tốt cho đi, dù sao phụ nữ giống như đi, ngoại trừ làm tiểu tam ra cũng còn đường khác mà.” Liếc mắt nhìn người đàn ông đang xem kịch kia một cái “Dục Trạch, anh cũng nên khuyên nhủ đi này đi chứ!”

Được, muốn xem kịch cũng không xem được nữa, Trần Dục Trạch đứng lên, thu dọn canh gà, nho nhã lễ độ đưa cho Trương Vũ Linh, “Xin lỗi, cô vẫn là đi trước đi, cô cũng thấy đấy, tâm trạng vợ tôi không tốt, tôi phải dỗ dành cô ấy rồi...”

“Anh Dục Trạch...” Trương Vũ Linh còn muốn nín kéo lần cuối.

“Đỗ Tần, trợ lý Vương, hai người còn định xem bao lâu nữa, có phải ngay cả tiền thưởng với ngày nghỉ tháng sau cũng không cần luôn đúng không, hả?” Trần Dục Trạch nhìn phía sau cửa lớn tiếng nói.

Vì thế, Trương Vũ Linh cứ như vậy bị Đỗ Tần “mời” ra ngoài, khi cô ta đi qua bên người Mộc Hủy, còn khề hừ một tiếng, bị Mộc Hủy khinh thường nhìn lại.

Chờ Trương Vũ Linh vừa bước ra khỏi cửa phòng tổng tài, Đỗ Tần đã nhanh như chớp nhiệt tình đóng cửa lại, lau mồ hôi lạnh trên trán, không khí bên trong thật đúng là kỳ quái, còn may vẫn giữ được tiền lương với tiền thưởng tháng sau, chỉ có điều tháng này, hu hu

~(>_<>

~, khóc ròng, đều tại người phụ nữ kia hết, sau này nếu như cô ta còn có thể bước vào YH Time nữa anh sẽ theo họ cô ta, theo luôn họ cả nhà cô ta.

10. Chương 10: Canh

Phanh, cửa phòng tổng tài vừa mới đóng, Mộc Hủy liền phát tác, cộp cộp cộp cộp đi tới trước mặt Trần Dục Trạch, vươn ngón trở chỉ chỉ “Trần Dục Trạch, có phải anh không cần tôi nữa đúng không?”

Trần Dục Trạch vội vàng giơ hai tay thành hình dạng đầu hàng, mang vẻ mặt lấy lòng “Làm sao dám, làm sao dám chứ, làm sao anh không cần tiểu bảo bối của anh được, Hủy nhi à.”

“Trần Dục Trạch, tôi thấy anh chính là không cần tôi nữa đấy, anh có biết không, có biết không, chúng ta đã 5 ngày không gặp mặt.” Nói xong, còn giơ tay phải lên xòe năm ngón tay trước mặt Trần Dục Trạch.

“Anh biết, anh biết.” Trần Dục Trạch nhân cơ hội ôm lấy vổ về, trời biết anh nhớ cái ôm cùng tiểu yêu tinh nhỏ giầy vò người ta này đến mức nào.

Cô giầy khỏi vòng ôm của người kia, gào lên “Anh biết, anh biết cái gì, anh biết uống canh người ta làm, anh biết tôi tranh hơn thua với người ta, bị người ta ức hiếp, còn ngồi xem kịch vui, anh biết để người ta gọi anh là anh Dục Trạch, anh Dục Trạch, dễ chịu lắm chứ gì, Trần Dục Trạch, hôm nay anh nói thẳng một câu với tôi đi, anh cần tôi hay cần cô ta, hay là tiểu tam, tiểu tứ, tiểu ngũ của anh.” Mộc Hủy như là bùng nổ vậy, cô không thích loại cảm giác này, vô cùng không thích, cho dù cô biết rất rõ người đàn ông trước mặt này sau khi ở cùng với cô, cũng không còn tiếp tục trên chộc cỏ dại bên đường nữa, thế nhưng, Mộc Hủy không muốn lại bị người khác bỏ rơi, đầu tiên là mẹ, rồi cô nhi viện, sau đó là Mộc Cẩm, nhà họ Mộc, bây giờ, Trần Dục Trạch là chỗ dựa duy nhất của cô, là người cô đã dành tình cảm chân thành, là duy nhất của cô, cô sợ, rất sợ, rất sợ mất đi Trần Dục Trạch. Càng nghĩ, nước mắt liền chảy ra, có uất ức, có sợ hãi.

Trần Dục Trạch nhìn người nào đó nước mắt đầy mặt, lòng đau quặn thắt, lại ôm người nào đó lần nữa, ôm thật chặt, không cho cô giầy ra, vùi đầu Mộc Hủy vào ngực mình, hiện giờ, không có lời nói nào hơn được tiếng tim đập rất có lực của mình để thay lời ‘anh yêu em’ muốn nói với Mộc Hủy.

Một lúc lâu sau, Mộc Hủy dưới tiếng tim đập thành thịch thịch tảo lại, kéo kéo áo Trần Dục Trạch, khàn giọng nói “Dục Trạch...”

“Ừ.”

“Trước tiên anh phải đi súc miệng một trăm lần, sau đó tắm mười lần, đêm nay không được tăng ca nữa, về nhà sớm một chút, bằng không tối nay anh đừng hòng bò lên giường của em.” Sau đó, phóng khoáng xoay người, “phanh” một tiếng đóng cửa phòng tổng tài lại, đi về nhà.

Để lại một mình Trần Dục Trạch ở trong văn phòng tổng tài sờ trán, thở dài vô tận, ôi tiểu yêu tinh giầy vò người ta này.

Mới về đến nhà, Trần Dục Trạch đã bị làm cho sợ —— mỹ nữ đang làm mỹ thực.

Trời ạ, ai có thể nói với anh, đây là đang làm gì vậy.

“Dục Trạch, anh đã trở về, anh vất vả rồi, nhanh đi tắm rửa, sau đó chúng ta ăn cơm.” Mộc Hủy đeo tạp dề Doraemon màu xanh lam, một tay cầm thìa, nhảy đến trước mặt Trần Dục Trạch, sau khi cô thơm lên má người kia một cái lại vui vẻ nhảy về phòng bếp nấu ăn.

Trần Dục Trạch lần này suýt chút nữa đã bị dọa chết khiếp rồi, tắm rửa, nấu ăn, thơm má, còn có cái tạp dề Doraemon màu xanh lam kia nữa, Trần Dục Trạch ngứa đầu hỏi trời xanh, mình đã phạm vào tội gì rồi vậy. Còn nhớ lần trước khi nhìn thấy cái tạp dề Doraemon kia là bởi vì khoảng thời gian đó tâm trạng anh không tốt, hơn nữa là vì Mộc Hủy nên mỗi ngày anh đều mượn rượu giải sầu, mượn thuốc lá để trải qua

đêm dài, nào ngờ những việc đó lại bị tiểu yêu tinh gọi là Mộc Hủy kia biết được, ngày hôm sau, tiểu yêu tinh này liền mua cái tạp dề Doraemon kia cùng hai mươi cân nho còn chưa chín, mỗi ngày lên mạng, học làm rượu nho, mỗi ngày đều làm, nhưng lại không cho đường vào, còn nhớ có một đêm, tiểu yêu tinh này hùng hổ xông vào phòng đọc sách của anh, đặt một chai rượu nho độc quyền Mộc thị ở trước mặt anh, hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang nói rằng: “Uống rượu của nhà người khác không bằng uống rượu nhà mình đi, hôm nay, anh không uống hết chai rượu này thì anh cũng đừng mơ chạm được vào rượu khác, còn ra về mượn rượu giải sầu cái gì chứ, lẽ nào anh không biết cái gì gọi là mượn rượu tiêu sầu sầu càng sầu sao, Trần Dục Trạch, anh có cái gì bất mãn thì cứ nói, nhưng mà, đây là rượu em tự mình làm, là thành ý nhận sai của em, anh nhất định phải uống.”

Bị buộc bắt đắc dĩ, lúc đó anh uống một ngụm rượu nho Mộc thị kia, đến giờ vẫn có thể nhớ rõ cái hương vị ấy, Trần Dục Trạch cảm thấy từ khi uống qua rượu nho của Mộc thị thì bất cứ một thứ chua gì với anh mà nói cũng đều so easy.

Trần Dục Trạch bị hồi ức rằng ê của mình hù dọa cuối cùng cũng lấy lại tinh thần, vì đường sống của mình, Trần Dục Trạch âm thầm lau một phen mồ hôi vốn không hề có trên trán, kính cẩn tuân theo lời dạy bảo của Hoàng hậu nương nương, nơm nớp lo sợ đi tắm.

Dùng tốc độ nhanh nhất của mình tắm rửa xong, Trần Dục Trạch vâng lời ngồi vào bàn ăn, nhìn hơn mười bát canh hoàn toàn khác nhau trước mặt, mồ hôi lạnh của Trần Dục Trạch lộp độp rơi xuống.

“Dục Trạch. Lại đây ăn canh đi, đây là canh toàn tâm toàn ý, dùng tim heo để nấu; đây là canh vốn là một thể, dùng hạt sen, hoa sen, củ sen để đun; đây là canh đồng cam cộng khổ, bên trong có cam thảo, hoàng liên, còn đây là... a, Trần Dục Trạch, anh làm gì vậy, mau thả em xuống.”

Cửa phòng ngủ bị Trần Dục Trạch một chân đá văng, lại một chân đóng cửa, giữ chặt Mộc Hủy đang giãy dụa ở trên giường, đầu lưỡi mang theo vị kem đánh răng bạc hà mở hàm răng ra, tiến quân thần tốc, cùng đầu lưỡi màu hồng phấn kia vờn múa.

“Trần Dục. . . Trạch” Mộc Hủy cuối cùng cũng hít thở được không khí trong lành, “Canh. . .”

“Em yêu, em đang nói gì vậy, nói gì thế.” Người đàn ông giả khờ “Canh ấy à, anh uống của tiểu bảo bối, Mộc Hủy bé nhỏ, Hủy nhi là được rồi.” Nói xong, cúi người xuống, vùi đầu vào thâm cổc yếu ớt giữa hai chân, mút mật nước ngọt ngào kia.

“Dục Trạch, đừng. . . đừng liếm, khó chịu, muốn. . .” Cô gái khó chịu rên rỉ.

“Không được, Hủy nhi của anh mời anh ăn canh, sao anh có thể không cảm kích được, hửm.” Nói xong, càng thêm dùng sức mút vào một chút.

“Không uống nữa, không uống nữa, không uống nữa, không uống nữa. Hu hu.” Mộc Hủy khó chịu ghen ngào, hai chân đạp lung tung “Muốn. Ưm, muốn.”

Trần Dục Trạch đã ghen năm ngày cũng không nhin được nữa, vật dục vọng của anh đã sớm cương cứng như sắt thép rồi, đầu lưỡi ra khỏi dững đạo, đi lên rốn, ngọn núi nhỏ, sau đó lên xương quai xanh, cuối cùng hôn lên môi, lên mặt Mộc Hủy, từ lâu đã không khống chế được mà kết hợp làm một thể, tạo nên vận động có tiết tấu.

Ngày hôm sau, người đàn ông tràn đầy năng lượng tỉnh dậy, gọi một cuộc điện thoại cho công ty giúp việc theo giờ, bảo bọn họ hôm nay khi cho người tới thu dọn nhà cửa, đừng quấy rầy phu nhân nghỉ ngơi, còn nữa, đem những thứ nước canh gì đó đổ hết toàn bộ, những vật dụng dùng để nấu canh, thìa canh gì đó cũng vứt đi hết, bảo Đỗ phó tổng mua lại một bộ dụng cụ Itali giống như đúc cái đã vứt đi, nhớ rõ, phải giống y như đúc.

Buổi trưa Mộc Hủy đang ngồi trên sofa, uống canh củ sen hầm xương do người giúp việc theo giờ mua từ nhà hàng có tiếng nhất ở thành phố C về, xem chương trình giải trí hôm nay, “Chào mừng các bạn đến với chương trình giải trí 100% của đài truyền hình XX, bây giờ là tin tức độc nhất vô nhị của chúng tôi, hôm nay cuối cùng chúng tôi cũng mời được người nổi tiếng của thành phố C chúng ta —— Trần Dục Trạch tiên sinh, bây giờ xin nhiệt liệt chào mừng Trần Dục Trạch tiên sinh... Đây là câu hỏi cuối cùng của chúng tôi,

có một bạn trên mạng hỏi rằng, ‘Xin hỏi Trần Dục Trạch tiên sinh, món anh thích nhất là gì?’ Người đàn ông trong TV giống như nhớ tới cái gì đó, mỉm cười, hàm ý sâu xa nói “Canh, tôi thích ăn canh.”

Phụt. Mộc Hủy vô cùng khiếm nhã phun củ sen màu hồng trong miệng ra, tắt TV nằm úp sấp, trong lòng nghĩ thực sự là đâm dăng, quá đâm dăng rồi. Sau đó ưu nhã buông bát, rút tờ khăn giấy ra lau lau khóe miệng, nói với người giúp việc theo giờ đang nỗ lực vứt những vật dụng nhà bếp mà nói: “Sau này, nếu tôi không bảo, các người, cũng đừng mua canh cho tôi nữa nhé.”

11. Chương 11: Gặp Người Lớn

Kéo dài thời gian, kéo dài thời gian, nhưng Mộc Hủy có kéo dài thế nào đi nữa cũng không thể chạy trốn khỏi vận hạn ‘con dâu xấu cuối cùng cũng phải gặp mặt cha mẹ chồng’, từ sau khi xuống máy bay, cô đã soi gương đến lần thứ năm, đã hỏi Trần Dục Trạch mình trang điểm thế nào đến lần thứ mười rồi, con dâu xấu lúc này đang cực kỳ sợ sẽ để lại ấn tượng không tốt ẹ chồng của mình, lúc trên máy bay cô vừa lên mạng tìm hiểu, trên mạng đều nói mẹ chồng và con dâu là kẻ thù trời sinh, quan hệ mẹ chồng nàng dâu có vấn đề đã được truyền từ cổ chí kim.

“Làm gì vậy, lại đang nghĩ ngợi lung tung à.” Trần Dục Trạch vừa lái xe, vừa ôm vai cô gái đang thất thần rõ rệt “Yên tâm đi, mẹ anh cũng không phải cộc, sẽ không ăn em đâu, hướng hồ chúng ta về, để nói với bọn họ chuyện chúng ta muốn kết hôn, không có việc gì đâu, mọi việc đều có ông xã đây mà.”

“Cái gì không phải cộc chứ, anh chính là một con cộc, ăn người ta đến không còn xương cốt, hướng gì là mẹ anh?” Mộc Hủy lườm Trần Dục Trạch, trêu ghẹo nói.

“Phải phải phải, anh là cộc, nhưng mà anh cũng chỉ là cộc con, chuyên môn ăn tiểu yêu tinh như em thôi.” Nói xong, vươn tay phải nhéo nhéo cái mũi nhỏ đáng yêu kia.

Đưa tay đẩy bàn tay không có ý tốt trên mũi ra, Mộc Hủy giọng hờn dỗi: “Đáng ghét”, sau đó quay đầu nhìn phong cảnh thành thị ngoài cửa sổ, có điều, nói thật, ở trong lòng Mộc Hủy, bị Trần Dục Trạch ồn ào như vậy, quả thực không còn khấn trương như trước nữa.

Ta là đường phân cách vô sỉ

Nhà chính của họ Trần.

Từ lúc Trần Dục Trạch đưa mình vào tòa dinh thự có phong cách như pháo đài này, Mộc Hủy liền cảm thấy toàn thân khó chịu, từ người phụ nữ vừa rồi mở cửa gọi là má Ngô, đến rất nhiều tam cô lục dì bây giờ đang ngồi trước mắt, còn có một đám các cô gái xinh đẹp đang dùng ánh mắt tìm tòi nghiên cứu nhìn mình và Trần Dục Trạch, Mộc Hủy cúi đầu nhìn trang phục của mình, không tệ mà, váy liền áo hoa nhỏ màu trắng, thanh lịch, đầm đạm, không phải người lớn tuổi đều thích sao?

Trần Dục Trạch nắm tay Mộc Hủy, không đếm xỉa đến đám người không liên quan xung quanh. Mặt không biểu cảm đi tới trước mặt một đôi vợ chồng trang phục trắng lệ ngồi ở vị trí chủ nhân, giọng nói không hề nhấp nhô: “Dì Vương, ba, đây là con dâu của hai người, bọn con dự định sẽ kết hôn. Thời gian vẫn chưa định, khi nào tổ chức sẽ báo tin với hai người.”

Mà Mộc Hủy lại nhân cơ hội chăm chú quan sát ông Trần, bà Trần, Mộc Hủy luôn cảm thấy, bộ dạng Trần Dục Trạch không giống ông Trần, cũng không giống bà Trần, bà Trần vừa nhìn đã thấy là dạng phụ nữ mưu mô, còn ông Trần, Mộc Hủy cảm thấy, có lẽ đã dốc sức trên thương trường rất lâu, già rồi mà vẫn có hơi thở khôn khéo của thương nhân. Không giống như Trần Dục Trạch, đôi mắt có thần, cơ thể có sức lực.

“Con xem đi, con xem đi, con tìm cho nhà họ Trần chúng ta loại phụ nữ gì vậy.” Ông Trần đột nhiên đứng dậy “Con xem đi, cô gái này thấy người lớn bắt chuyện cũng không trả lời một câu, còn nhìn tới nhìn lui, nhìn cái gì chứ, có gì đẹp sao?”

“Bác. . .” Mộc Hủy vội vàng quay đầu lại, cẩn thận nói.

“Bác cái gì mà bác, không phải cô rất lợi hại sao, thế nào, cảm điếc rồi à.” Bà Trần cũng đứng dậy, nhìn Mộc Hủy mắng, lại nhìn thấy Trần Dục Trạch giống như gà mẹ mà giấu Mộc Hủy ở phía sau bảo vệ, càng tức giận hơn “Trốn cái gì chứ, con hồ ly tinh như cô không phải rất lợi hại sao, không cho Dục Trạch ăn canh ta bảo Vũ Linh mang đến, thế nào, cảm điếc rồi à.”

Mà lúc này Trần Dục Trạch không giận ngược lại cười: “Hồ ly tinh, dì Vương à, ai là hồ ly tinh chứ, nếu không phải vì một con hồ ly tinh nào đó, mẹ tôi sẽ chết sao? A? Không phải vì một con hồ ly tinh nào đó bị báo ứng sinh non, không thể sinh con được nữa thì tôi sẽ có thành tựu như ngày hôm nay sao? Ha ha, hồ ly tinh, buồn cười, thực sự là quá buồn cười.” Trên mặt bà Trần bởi vì không nhịn được mà mặt mũi đỏ bừng, giơ một tay lên, muốn đánh Trần Dục Trạch, lại bị tay người này chặn lại ở không trung: “Đánh tôi, dì có quyền gì mà đánh tôi chứ, dì —— Vương —— ”

“Chát.” Khuôn mặt ông Trần đỏ bừng, tát Trần Dục Trạch một cái, nhìn Trần Dục Trạch mà giận dữ hét “Bà ấy không có quyền, ta sẽ có chứ.” Cuối cùng, những tam cô, lục dì, cùng những tiểu thư xinh đẹp kia cũng có chỗ để phát huy tác dụng rồi, đàn ông thì vượt vượt ngực ông Trần cho người giận, phụ nữ thì không ngừng xoa dịu bà Trần, gọi mẹ Trần, dì Trần, bà Trần ý có người về phe mình, người đông thế mạnh nên lúc này cũng giống như bị rất nhiều uất ức, ra sức khóc lóc om sòm, âm ỉ: “Mệnh của tôi thật khổ mà, mọi người xem tôi đã nuôi cái loại súc sinh gì đây chứ.”

Mà bên này, cũng chỉ còn một mình Mộc Hủy cầm khăn đá lạnh má Ngô đưa tới, nhón chân, hai mắt dầm lệ chườm đá lên má bị đánh của Trần Dục Trạch, Trần Dục Trạch hôn nhẹ lên trán bảo bối bé nhỏ, xem như an ủi, nhìn những người đang lên tiếng an ủi trước mặt, có chút đau đầu sờ trán, sau đó giọng nói trầm thấp rõ ràng vang lên: “Ngoại trừ má Ngô ra, toàn bộ những người không có quan hệ huyết thống với Trần Dục Trạch tôi mau cắt hết cho tôi, Trần Dục Trạch tôi không phải nhà từ thiện, cũng không phải hoàng đế, những người muốn được tôi tài trợ, những người muốn gả con gái cho tôi, tôi không cần biết các người là ai, nếu hiện giờ không cắt cho tôi, tôi sẽ khiến công ty các người ngay ngày mai liên phá sản, khiến con gái các người ngày mai liên đầu với thân nằm hai chỗ, bây giờ tôi đếm ba tiếng, lúc tôi ngẩng đầu lên còn thấy ai vẫn ở đây, vậy thì xin lỗi.” Trần Dục Trạch giơ tay phải lên, cúi đầu dịu dàng nhìn Mộc Hủy “1 Mộc Hủy liền thấy những người vốn đang an ủi ông bà Trần lập tức đứng dậy, “2 từng đợt gió thổi qua tai Mộc Hủy “3 Trần Dục Trạch ngẩng đầu nhìn thấy không gian xung quanh rõ ràng trống trơn, cười thầm, biết nghe lời vậy mới tốt chứ.

Người này liền dắt tay Mộc Hủy, “Nếu đồng sự Trần đã đánh tôi, như vậy hai chúng ta liền không thiếu nợ gì nhau nữa, tôi đến cũng không phải để hỏi ý kiến gì các người, chỉ là làm tròn nghĩa vụ nói với các người, cô ấy, Trần Mộc Hủy, là người vợ duy nhất trong kiếp này của Trần Dục Trạch tôi, còn có, chuyện cũ trước kia, các người không muốn nghe, tôi cũng vậy, cho nên, chúng ta cũng đừng nói ra nữa.” Tay kia chỉ vào người lớn tuổi đứng cách đó không xa “Về phần má Ngô, là mẹ tôi mang đến, là người đối xử tốt với tôi, hiện giờ mẹ tôi đã đi rồi, tôi cũng đã trưởng thành, má Ngô, tôi dĩ nhiên phải dẫn đi.” Ngay sau đó liền mỉm cười quay đầu “Má Ngô, má đi thu dọn đồ đạc của mình một chút, chỉ mang những thứ có ý nghĩa quan trọng với mình là được rồi, còn quần áo gì đó cũng không cần, con sẽ mua cho.”

“Dạ, cậu chủ.”

“Dựa vào cái gì chứ.” Dì Vương còn cố gắng giữ mặt mũi của mình.

“Dì Vương, xin lỗi, đây cũng chỉ là thông báo, không phải hỏi ý kiến, còn nữa, đồng sự Trần, nghe nói gần đây công ty các người nẩy sinh nguy cơ nợ nần, ha ha.” Trần Dục Trạch tự giễu cười cười “Chỉ e đó cũng là nguyên nhân các người bảo Trương Vũ Linh tới tìm tôi đúng chứ, đây là chi phiếu một nghìn vạn, coi như là tôi làm tròn chút lòng hiếu thảo với ba.” Nói xong liền đưa chi phiếu cho ông Trần, sau đó mang theo má Ngô đã thu dọn xong từ lâu cùng Mộc Hủy đi ra cửa.

12. Chương 12: Hồi Tưởng

Trong khách sạn, đôi mắt to đen láy của Mộc Hủy xoay tròn, tràn ngập hiếu kỳ, khó hiểu, dọc theo đường đi, cô thấy có thêm má Ngô ở đó, mới đề nén rồi lại đề nén sự hiếu kỳ khôn cùng của mình, mà sau khi về đến khách sạn, người đàn ông kia có vẻ như tâm tình rất tốt còn đi tắm rửa, điều này làm cho Mộc Hủy khó hiểu, vô cùng khó hiểu, nói thật, hiện giờ cô vẫn còn chưa thoát khỏi cảm giác khi cái tát kia đánh trên người Dục Trạch mà như đau ở trong lòng mình, lẽ nào người đàn ông kia một chút cũng không có cảm giác về cái tát hôm nay sao?

Cộc cộc cộc, cộc cộc cộc, Mộc Hủy một tay cầm túi chườm đá lớn, một tay gõ cửa phòng tắm “Trần Dục Trạch, anh ra đây cho em, Trần Dục Trạch, Trần Dục Trạch.”

Cửa phòng tắm đột nhiên mở, Mộc Hủy còn chưa thấy rõ tình huống đã bị Trần Dục Trạch kéo vào phòng tắm, một nụ hôn bất ngờ tập kích Mộc Hủy, Mộc Hủy cũng nỗ lực đáp lại nụ hôn của Trần Dục Trạch, dần dần thích ứng hoàn cảnh xung quanh, Mộc Hủy suýt chút nữa đã chảy máu mũi ra, trong phòng tắm hơi nước lượn lờ, Trần tiên sinh trần như nhộng, thứ ở giữa tam giác ngược kia, cứng cứng rắn chắc, còn có gương mặt làm cho phụ nữ ao ước, đàn ông đổ kị kia nữa...

“Em yêu, em đang nhìn cái gì vậy, hửm?” Người đàn ông áp sát lại, nhẹ nhàng hỏi.

Mộc Hủy vừa bị hỏi như thế, trên mặt đã đỏ lên “chán ghét” liền cầm túi chườm nước đá trong tay ra sức đặt lên mặt bị thương của người kia, không để ý tiếng hít vào vì đau của người đàn ông, trong miệng còn lý lẽ hùng hồn nói: “Má Ngô nói, phải chườm đá nhiều chút, nếu không, máu bầm không tan sẽ không đẹp.”

Trần Dục Trạch một tay đoạt lấy túi chườm nước đá, một tay giữ lấy Mộc Hủy, cởi quần áo của cô, cầm lấy quả anh đào nhỏ trên cái bánh bao trắng kia, đổ túi chườm nước đá ra, lấy một viên đá từ bên trong, cho vào miệng Mộc Hủy đang bị anh làm cho lửa dục đốt người: “Em yêu, chúng ta nghe theo lời má Ngô, bà hiểu nhiều biết rộng, chúng ta dùng miệng chườm đá đi.” Nói xong, liền ngồi xuống, ôm Mộc Hủy ngồi trên đùi mình, dùng số đá còn lại, không ngừng kích thích giải khát mẫn cảm của cô gái. Mà cô gái cũng động tình, vận vẹo thân thể, ngồi ở trong lòng Trần Dục Trạch, dùng miệng ngậm viên đá, lần lượt chà trên má Trần Dục Trạch, một lần lại một lần, một viên lại một viên.

Tình cảm mãnh liệt qua đi, Trần Dục Trạch nửa nằm ở trên giường, nghịch tóc Mộc Hủy, “Thế nào, tiểu yêu tinh em mệt rồi sao, không hiếu kỳ nữa à?”

“Làm gì có, làm gì có, không phải anh không nói sao, như vậy em sẽ không hỏi.” Mộc Hủy tựa trên ngực Trần Dục Trạch, vẽ từng vòng từng vòng trên đó.

“Cái đồ nghĩ một đằng nói một nẻo.” Trần Dục Trạch ngồi dậy, uống một ngụm nước. “Dì Vương không phải mẹ anh.”

“Sao lại vậy?”

“Suýt, nghe anh nói.” Trần Dục Trạch véo véo tay Mộc Hủy “Thật ra, dòng họ anh không giàu có như vậy, ông ngoại anh là một giáo sư, vào lúc đó ông ấy vốn khinh thường ba anh, nhưng mẹ anh vẫn khăng khăng cố chấp, bỏ nhà trốn đi, mang theo tất cả tiền dành dụm của mình để giúp ba anh đi biển kiếm tiền. Cũng giống như tất cả những người làm ăn, lúc đầu cũng không thuận lợi, hai người mở một quán nhỏ từng bị quản lý đô thị thu phí, bị xã hội đen bắt nộp phí bảo kê, bị những tên lừa đảo gạt, thế nhưng, mẹ cũng chưa từng có bất cứ một câu oán hận nào, cuối cùng cũng có một ngày, ba sáng lập ra xí nghiệp Trần thị, đặt chân vào ngành công nghiệp thực phẩm trong thành phố này, lên như điều gặp gió, mẹ trong lòng tràn đầy hồ thẹn dẫn theo anh với lòng hiếu thảo về quê nhà, nhưng đón tiếp bà lại chỉ là một ngôi nhà cũ nát cùng phần mộ của ông ngoại. Thực sự là ‘Cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng, con muốn báo hiếu mà cha không đợi.’”

“Dục Trạch” Vòng ôm của Trần Dục Trạch siết chặt.

“Đừng nói, hãy nghe anh nói xong đã.” Xoa xoa mái tóc thật dài kia giống như đồ dành “Cứ như vậy, sau khi anh và mẹ đứng ngẩn ngơ trước mộ phần của ông ngoại một ngày một đêm, hai mẹ con lại trở về, nhưng mà bởi vì hai mẹ con về sớm, nên nghênh đón anh và mẹ là quần áo rơi lả tả khắp nhà cùng với tiếng rên rỉ đứt quãng.”

“Vây, mẹ.”

“Mẹ, ha ha.” Người đàn ông tự giấu cười cười. “Mẹ bởi vì không chịu nổi sự khiển trách của lương tâm, cùng sự phản bội của chồng, nên sau khi bảo anh sau này phải ngoan, bảo anh rằng bà mãi mãi yêu anh, bảo anh rằng ba mãi mãi vẫn là ba anh thì liền đá văng cửa phòng, mắt lạnh nhìn ba anh cùng người đàn bà kia, trước mặt bọn họ, nhảy từ ban công xuống, tử vong ngay tại chỗ.”

Cảm giác được thân thể Trần Dục Trạch đột nhiên cứng lại, Mộc Hủy ôm chặt lấy anh, việc này làm cho cô rất khiếp sợ, cũng rất đau lòng.

“Ba tháng sau, người phụ nữ kia liền lấy hình tượng Trần phu nhân xuất hiện ở trước mặt anh, thật ra, anh tuy còn bé nhưng lại rất cứng đầu, anh chưa từng gọi người đàn bà kia là mẹ bao giờ, hơn nữa, bởi vì bà ta đối xử tệ với anh, đánh anh, mắng anh, không cho anh ăn cơm, ngược đãi anh, lần nào cũng đều là má Ngô lén lút mang đồ ăn cho anh, bôi thuốc cho anh, cho nên có một lần, anh đã đẩy bà ta một cái, bà ta ngã sấp xuống, bụng bị va đập, cứ như vậy mà mất đứa con của bà ta, vả lại, cả đời cũng không mang thai được nữa. Em yêu, anh còn nhớ rất rõ, cũng lần đó, ba anh đã dùng chày đập đầu anh, lúc đó máu anh chảy đầy mặt, tràn qua mắt làm anh không nhìn rõ được, sau đó, anh liền rống lên một tiếng, em yêu em đoán xem, anh đã nói gì.”

“Đừng nói nữa, đừng nói nữa, van xin anh, đừng nói nữa.” Lúc này Mộc Hủy đã rơi nước mắt đầy mặt, ôm chặt lấy Trần Dục Trạch, không thể tin được người đàn ông này lại có một quá khứ cô chẳng bao giờ muốn nhìn thấy.

“Anh nói là, ba chỉ có một đứa con, nếu như con chết rồi, sẽ không còn người thân nào chăm sóc cho ba trước lúc lâm chung nữa đâu, sau đó, thừa dịp ông ta sưng sốt, anh liền chạy ra ngoài, sau đó nữa, anh liền đi tham gia hội đen, dùng tiền mẹ cho anh để đi học, làm thuê, du học, sau đó thì có Trần Dục Trạch như bây giờ, em yêu, anh rất lợi hại có phải không.”

“Dục Trạch” Mộc Hủy từ ngực Trần Dục Trạch ngẩng đầu lên, đôi mắt hồng hồng, mũi hít hít “Phải, phải, chồng em lợi hại nhất.”

“Thật ra, em yêu, sau đó anh mới biết được thì ra người đàn bà kia, vốn đã không thể sinh con, lần đó chỉ là thuận nước đẩy thuyền diệt trừ anh thôi, có điều, bà ta không ngờ số mệnh Trần Dục Trạch anh lại như thế, nếu như không nhờ bà ta, cũng chưa chắc có anh bây giờ đâu, người đàn bà kia thế nào cũng không ngờ được, anh sẽ có một ngày như thế, từ sau ngày anh có thể lực mạnh trở về, bà ta lại đột nhiên rất tốt với anh, thật ra ngày đó em nhìn thấy Trương Vũ Linh chính là một ví dụ.”

“Em biết rồi, ông xã, em yêu anh.” Mộc Hủy nói xong liền ôm chặt lấy Trần Dục Trạch, chuyện cũ đã nghe xong, cô phải ngủ rồi, chuyện mình vô cùng hiếu kỳ đã được thỏa mãn, cô cũng phải tuân thủ nghiêm ngặt nghĩa vụ làm vợ, hiếu kính má Ngô thật tử tế, giữ bí mật của ông xã thật kỹ.

Hôn thái dương người trong mộng một cái, có vợ như vậy, làm sao có thể không thỏa mãn, ôm Mộc Hủy, cũng đi vào mộng đẹp.

13. Chương 13: Lời Hứa Hẹn

Chụp hình kết hôn thế nào mới đáng yêu nhất đây, mấy ngày nay Trần Mộc Hủy tiểu thư đang mắc chứng bệnh lo lắng trước hôn nhân mỗi ngày đều lên mạng, tra cứu tư liệu, xem đủ loại kiểu dáng ảnh chụp hôn lễ, thậm chí xem đến mức tẩu hỏa nhập ma, chẳng qua chỉ vì hy vọng có thể làm cho hôn lễ của mình trở nên tốt nhất.

Ở trong lòng Mộc Hủy, cô thích nhất chính là lúc chụp hình kết hôn, mình hóa trang thành Hồng Thái Lang, cầm cái chảo rán, còn Trần tiên sinh thì thành Khôi Thái Lang, cầm rất nhiều rất nhiều cừu đến cầu hôn mình, vô cùng đáng yêu như vậy, có đôi khi ngay cả Mộc Hủy cũng hoài nghi mình là thiên tài, nhưng mà cô biết rõ, nếu như nói với Trần Dục Trạch việc này, người đàn ông kia hẳn sẽ cười gọi cô là đồ ngốc.

Chú thích: Hồng Thái Lang và Khôi Thái Lang là 2 nhân vật trong phim hoạt hình Cừu vui vẻ và Sói xám.

Thật ra, mấy ngày nay Trần tiên sinh với tư cách là người yêu Mộc Hủy tiểu thư nhất đối với những hành động khác thường này của Mộc Hủy hiển nhiên cũng rõ ràng trong lòng, còn về phần tạo cho Mộc Hủy một buổi chụp hình kết hôn thế nào, một lời hứa hẹn thế nào, đó cũng không thể do Mộc Hủy quyết định, với loại việc lớn này, phụ nữ nhất định phải nghe đàn ông, bởi vì, mỗi người đàn ông đều luôn muốn khiến người phụ nữ mà anh ta yêu thương mãi mãi hạnh phúc, mãi mãi vui sướng.

Ai Cập

Quốc gia thần bí này, là nơi Mộc Hủy vẫn luôn muốn đến. “Thật quá đẹp” vừa mới xuống máy bay, Mộc Hủy liền kéo tay Trần Dục Trạch liên tục hưng phấn kêu to, mà Trần tiên sinh lại vô cùng bình tĩnh, không để ý những người vây xem xung quanh, tìm tòi nghiên cứu, trực tiếp dùng một nụ hôn ngăn chặn nơi phát ra tiếng ồn.

Kỳ thực, Trần Dục Trạch nghĩ rất đơn giản, anh thật sự chỉ muốn ở tại Ai Cập, thành phố mà Mộc Hủy thích này cho cô một vài hồi ức đẹp. Trần Dục Trạch biết rõ, Mộc Hủy là một cô gái không có cảm giác an toàn, tương tự, anh cũng là một người như thế, tới nơi này, nói ra một lời hứa hẹn chỉ thuộc về Mộc Hủy.

Cùng ngày, Trần Dục Trạch dẫn theo Mộc Hủy trong tâm trạng hưng phấn, dạo chơi đường phố Ramses náo nhiệt nhất ở Ai Cập, sau đó là viện bảo tàng Cairo, buổi tối, dùng bữa bên bờ sông Nile có ngàn năm lịch sử, xem ca múa đặc biệt của Ai Cập, nghe sông Nile nước chảy róc rách.

Sáng sớm hôm sau, Trần Dục Trạch liền dẫn theo Mộc Hủy còn mông lung buồn ngủ đi ra ngoài, hôm nay, người đàn ông này dự định dẫn Mộc Hủy đến nơi mà cô thích nhất.

“Em yêu, dậy thôi, em xem, đây là đâu.” Trần Dục Trạch dịu dàng gọi Mộc Hủy dậy, sau đó, trên đôi môi đỏ mọng anh thích nhất hưng hăng hôn một cái.

“Ừm.” Mộc Hủy mở mắt, nhìn ngoài cửa sổ một chút. Dụi dụi mắt, lại dụi dụi, lại dụi dụi nữa, sau đó ở trong không gian nhỏ hẹp của chiếc xe Mộc Hủy kinh ngạc phát ra tiếng thét chói tai “Abu Simbel, quả thật là đền thờ Abu Simbel, Dục Trạch, anh tốt quá.” Sau đó ‘chục’ một cái lên mặt người đàn ông, nhanh chóng xuống xe, chạy về phía đền thờ.

Sờ sờ mặt mình, nói với tài xế ở đây chờ bọn họ, chú cún luôn luôn trung thành Trần tiên sinh đương nhiên cũng phe phẩy đuôi, ngựa không dừng vó mà đuổi theo Mộc Hủy.

Đứng ở trước mặt pho tượng của đền thờ Abu Simbel, Mộc Hủy một lần lại một lần cảm thán sự vĩ đại của người dân Ai Cập cổ, tựa vào vòng ôm của Trần tiên sinh, tay nhỏ bé bám lên đôi tay to ôm ở bụng mình, đầu thì dựa lên bả vai anh, Mộc Hủy cảm thấy mình thật thỏa mãn, nhất thời nghẹn ngào, không biết phải nói gì, người đàn ông này, vì cô mà trả giá rất nhiều, ở ngoài xã hội anh như một đế vương, bên ba cực khổ vì tương lai vương quốc của mình, thế nhưng, một khi có liên quan đến cô, anh liền phấn đấu quên mình để thỏa mãn cô, bao dung cô, yêu cô, dù là những chuyện xảy ra năm đó, cô cũng chẳng bao giờ trách người đàn ông này, may mà, gặp được Trần Dục Trạch, có được Trần Dục Trạch, yêu được Trần Dục Trạch.

“Đang suy nghĩ gì vậy.” Người đàn ông dùng bàn tay to của mình hơi cọ xát đôi tay nhỏ bé kia, “Em yêu, lại đây, đi theo anh.” Nói xong, liền nắm tay Mộc Hủy một trước một sau đi về phía tượng điêu khắc.

Mộc Hủy nhận ra, tượng điêu khắc này là Ramses đệ II, mà người ngồi ở bên cạnh ông ấy là vợ ông, Nefertari, “Em yêu, em biết không, Ramses đã từng nói với Nefertari một câu thế này ‘Đối với ta nàng là độc nhất vô nhị — không ai có thể sánh được với nàng, bởi vì nàng là người xinh đẹp nhất trong tất cả mọi người. Vào khi ta đi lướt qua nàng, nàng cũng đã đánh cắp mất trái tim ta rồi.’ Em yêu, cũng giống như em vậy, lúc ấy chỉ thoáng nhìn qua, em cũng đã đánh cắp mất trái tim anh rồi, ngay lúc này, tại nơi đây, anh cũng muốn dùng một câu nói của Ramses, nói với em câu nói giống với lòng anh ‘Ta, đã là Pharaon của Ai Cập, ta có thể cho nàng mọi thứ nàng muốn, nếu như điều đó hợp lý, như vậy nàng muốn một, ta sẽ cho nàng hai, còn nếu như điều đó không hợp lý, như vậy ta cũng sẽ làm một vị vua không phân biệt phải trái mà thỏa mãn nàng.’”

Mộc Hủy dụi vành mắt đã hồng của mình, cảm động hờn dỗi trách “Đồ ngốc, Ramses làm sao có thể sánh với anh được.” Bỏ tay người đàn ông ra, dùng ngón tay tỉ mỉ chạm vào tượng điêu khắc, cảm thán “Tuy rằng tình yêu của Ramses đệ II và Nefertari sẽ không vì thời gian trôi qua mà thay đổi, em tin tưởng cũng giống như anh yêu em, sẽ không vì bất kỳ điều gì, bất kỳ ai mà thay đổi, thế nhưng, theo em biết, Ramses cuối cùng vẫn là phụ bạc người phụ nữ xinh đẹp này.” Xoay người, Mộc Hủy hứng lấy ánh mặt trời, chậm rãi nói “Ramses vào lúc sinh thời, ông ta có tám vị hoàng hậu, một đám phi thiếp khó có thể kiểm chứng số lượng cùng hơn 100 người con, còn anh, Trần Dục Trạch, anh chỉ có một mình em, cũng chỉ có thể có một mình em, tình yêu của Ramses quá bao la, em không phải Nefertari, cho dù ông ta chỉ yêu một mình em, em cũng không muốn cùng cả đám người chia sẻ một mình ông ấy, vì vậy, ông xã à, em yêu anh, cũng chỉ có mình anh. Mà anh cũng chỉ có thể yêu em, cũng chỉ có thể có mình em, được không?”

“Em yêu.” Trần Dục Trạch đi lên phía trước, ôm lấy Mộc Hủy “Được, có trời đất làm chứng, có sông Nile làm chứng, có Ramses và Nefertari làm chứng, anh, Trần Dục Trạch sau này chỉ có một mình em, cũng chỉ yêu một mình em, còn nữa, em yêu, sau này gọi anh là ông xã luôn được không.”

Mộc Hủy ôm lại người đàn ông, đỏ mặt, trong lòng ngọt ngào, dùng giọng nói như muỗi kêu trả lời “ừm”.

14. Chương 14: Hạnh Phúc Ngọt Ngào

Hy Lạp, là một nơi ngọt ngào, giống như một tập tục nơi đây, khi kết hôn, cô dâu sẽ giấu kẹo trong găng tay của mình, để cuộc sống sau khi kết hôn cũng ngọt ngào như kẹo, mà Mộc Hủy lúc này đang nhét rất nhiều kẹo trong găng tay, trên đầu đội vòng hoa tình yêu kết bằng hoa tươi bốn mùa ở biển Aegean, ở tại giáo đường nho nhỏ này, cử hành hôn lễ chỉ thuộc về bọn họ, ngọt ngào chỉ thuộc về bọn họ.

Mộc Hủy không cần hôn lễ long trọng gì, với cô, với Trần Dục Trạch mà nói, ngoài mấy người bạn tri kỷ ra, tin rằng người nhà của bọn họ đều sẽ không tới tham dự hôn lễ.

Ngẫm lại chặng đường vài năm nay, Mộc Hủy thừa nhận, cô đã từng hận, từng oán người đàn ông kia, nhưng mà, là sự kiên định của Trần Dục Trạch, khiến cô đã yêu anh, chỉ có anh.

Cúi đầu sờ sờ bụng mình, ngày hôm qua, cô đã âm thầm mua que thử thai để thử một chút, cô đã đổi chiều vạch báo, vạch đo đã hiển thị rõ ràng, vạch đo đã hiển thị rất rõ ràng, coi như lễ vật tân hôn cho Trần tiên sinh vậy, chúc mừng anh, sắp làm ba ba.

“Làm sao vậy, em yêu.”

Mộc Hủy quay sang nhìn khuôn mặt khấn trương quan tâm của Trần Dục Trạch, cười lắc đầu, đặt tay mình vào tay người kia, mười ngón giao nắm, thật chặt, thật chặt. “Đến giờ rồi, chúng ta vào đi thôi.” Mộc Hủy nói.

Cửa giáo đường rền vang mở ra, cho dù hôn lễ chỉ có hai người bọn họ. Trần Dục Trạch vẫn bố trí tương đối xa hoa, khiến nơi chứng hôn cho bọn họ đẹp nhất, một đôi vợ chồng hạnh phúc nhất, mà mục sư, cũng là người có danh vọng nhất ở nơi đây do Trần Dục Trạch mời tới, những đứa trẻ trong dàn nhạc cũng được mời từ những gia đình đầm ấm, cha mẹ ân ái ở nơi này, bước trên thảm đỏ, xung quanh đều là hoa hồng trắng cùng bong bóng màu hồng, dưới mỗi quả bong bóng đều có một tờ giấy, Mộc Hủy nhận ra, tất cả đều là nét chữ của Trần Dục Trạch, nhìn kỹ, sẽ thấy có cái viết ‘Trần Dục Trạch mãi mãi yêu Mộc Hủy’, có cái viết “Trần Dục Trạch và Mộc Hủy đời đời kiếp kiếp đều ở bên nhau.” Mộc Hủy dùng giọng chỉ có hai người nghe hờn dỗi: “Đã lớn thế rồi còn làm chuyện ấu trĩ như vậy.” Trần Dục Trạch cười cười không đáp, lúc này, anh biết rõ, trong lòng Mộc Hủy nhất định là rất ngọt ngào.

Thảm đỏ giống như rất dài, rồi lại như rất ngắn, một đoạn thảm đỏ, tượng trưng cho cả đời Trần Dục Trạch và cô, mục sư đứng ở trước mặt cô, tuyên bố lời thề:

“Trần Dục Trạch tiên sinh. Con có đồng ý lấy Mộc Hủy tiểu thư làm vợ, dựa theo lời dạy của kinh thánh cùng cô ấy chung sống, ở trước mặt thần linh cùng cô ấy kết thành một thể, yêu thương cô ấy, an ủi cô

ấy, tôn trọng cô ấy, bảo vệ cô ấy, giống như con yêu chính bản thân mình. Dù cho cô ấy đau ốm hay khỏe mạnh, giàu có hay bần hàn, cũng vẫn luôn chung thủy với cô ấy, cho đến khi rời khỏi thế giới hay không?”

Trần Dục Trạch nhìn Mộc Hủy, hai mắt giao nhau, dùng giọng nói vô cùng quả quyết nói: “Yes, I do. Con đồng ý.”

“Vậy còn, Mộc Hủy tiểu thư. Con có đồng ý gả cho Trần Dục Trạch làm vợ, dựa theo lời dạy của kinh thánh cùng cậu ấy chung sống, ở trước mặt thần linh cùng cậu ấy kết thành một thể, yêu thương cậu ấy, an ủi cậu ấy, tôn trọng cậu ấy, bảo vệ cậu ấy, giống như con yêu chính bản thân mình. Dù cho cậu ấy đau ốm hay khỏe mạnh, giàu có hay bần hàn, cũng vẫn luôn chung thủy với cậu ấy, cho đến khi rời khỏi thế giới hay không?”

Quay đầu nhìn ánh mắt khẩn thiết của Trần Dục Trạch, Mộc Hủy xi cười một tiếng, sau đó, cúi đầu, chậm chạp nói: “Con đồng ý.”

“Như vậy, bây giờ mời cô dâu chú rể trao đổi nhẫn.”

Mộc Hủy nhận lấy cái hộp nhỏ một đứa bé đưa tới, cô cũng không biết Trần Dục Trạch đã mua nhẫn, cô cũng không biết có một đôi nhẫn thế này, cô vẫn cho rằng, cái nhẫn cầu hôn kia chính là nhẫn cưới của bọn họ, không ngờ rằng, không ngờ rằng, người đàn ông này thực sự là rất phung phí, mở hộp nhẫn ra, đôi mắt Mộc Hủy phút chốc liền đỏ, bởi vì, nhẫn này cô biết, là nhẫn cô tự tay làm, nhưng mà, cái nhẫn kia không phải bị mình làm hỏng rồi sao, nhìn nhìn lại cái trên tay Trần Dục Trạch, cái kia quả thực là Trần Dục Trạch tự làm, không để ý tới ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của cô gái, cầm lấy tay cô, đeo nhẫn trong tay mình vào, không tồi không tồi, anh làm nhỏ vừa vặn, “Đừng nghĩ nữa, đó là em làm, chẳng qua anh nương theo mẫu, làm thêm một chiếc thôi, giúp anh đeo đi, ừm.”

Mộc Hủy hiểu rõ, cười đeo nhẫn cho Trần Dục Trạch.

“Bây giờ, chú rể có thể hôn cô dâu.” Mộc sư cười nhìn một đôi này, cảm thán tự đáy lòng, thật sự là một đôi hạnh phúc.

Mở khăn che mặt của Mộc Hủy, Trần Dục Trạch thật cẩn thận hôn xuống, nụ hôn này, đại diện cho cả đời, đại diện cho vĩnh hằng, cũng đại diện tình yêu của bọn họ, sẽ thành chính quả.

Chín tháng sau, Trần Dục Trạch đã vì Mộc Hủy, chịu một nhọc làm nam chủ nhân trong nhà, mọi lúc mọi nơi gọi là đến ngay, đỡ Mộc Hủy, giúp cô xoa xoa bụng, xoa bóp chân, có lúc cũng áp đầu vào bụng Mộc Hủy nói gì đó với cục cưng, lúc ấy, Mộc Hủy sẽ hờn dỗi, cục cưng là của em, anh đừng dạy hư nó, để Đỗ Tần chờ anh đến nước mắt giàn giụa rồi kìa. Cứ như vậy, mãi đến vào một lần chơi mạt chược, bạn học Mộc Hủy đang mang thai của chúng ta vô cùng xui xẻo, lại không được Trần tiên sinh giúp đỡ, trong lúc ấy bỗng nhiên, Mộc Hủy vừa hé bài nhìn, là cái mình đang cần, do quá xúc động, quá vui sướng, bạn nhỏ Trần Hiến của chúng ta đã ra đời, để kỷ niệm chuyện này, người mẹ rất không lương thiện ấy đã lấy một nhũ danh cho bạn nhỏ Trần Hiến là Trần Hồ Hồ, bởi vì quân bài tiếp theo cô cần là hồ. Thế cho nên đã bị bạn nhỏ Trần Hiến sau khi lớn lên phỉ nhổ rất lâu.

Ba năm sau

Trần Dục Trạch tỉnh lại trong nước miếng, bên này, là cô vợ anh yêu nhất đang ôm anh gặm, bên kia là con trai ba tuổi còn đang ngủ phun bong bóng, tay mình đang sờ chính là con gái còn mấy tháng nữa sẽ ra đời, Trần Dục Trạch cảm thấy, cuộc đời này của mình, thế là đã đủ rồi.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Quyển sách này đã hoàn tất rồi, đầu tiên, cảm ơn mọi người, thật sự quyển sách này, tôi vốn chỉ định làm một quyển để mình đọc, tôi chưa từng nghĩ tới sẽ có người xem, cho dù bạn đã từng nhấp vào, đã từng xem qua, hay từng cất giữ, từng bình luận, tôi đều rất cảm ơn các bạn, cảm ơn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/can-do-tinh-yeu>